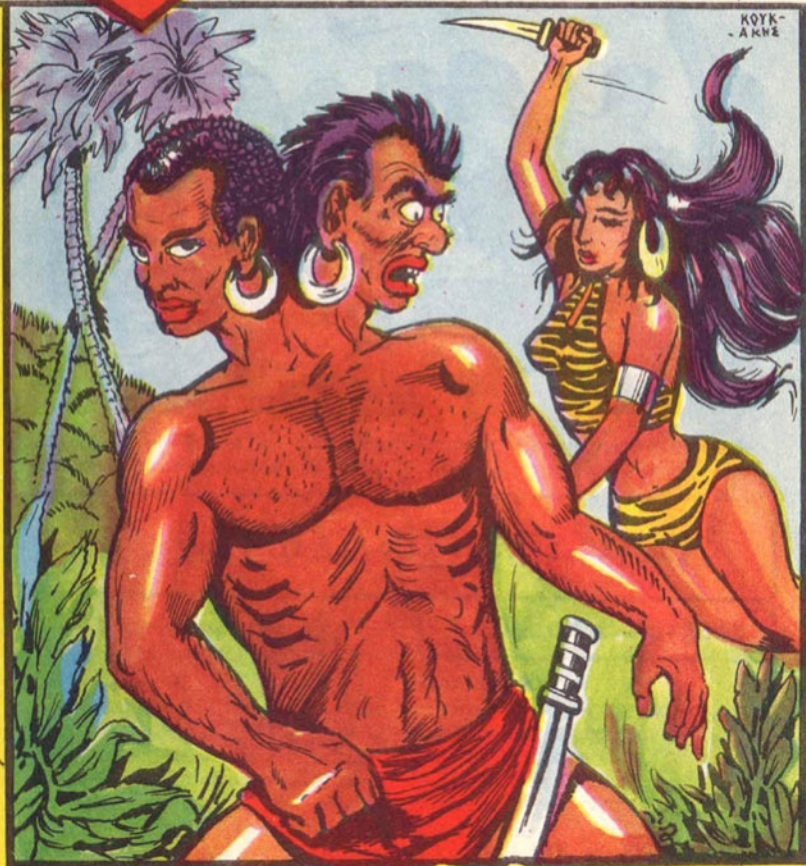

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
83

Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**"ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΘΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 83 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**

Οι δυο γίγαντες κ' οί συντρόφισσές τους κάνουν τρομακτικές επιθέσεις στον τερατόμορφο επίδρομέα.

Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Ο ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΟΣ
ΕΠΙΔΡΟΜΕΑΣ

Ή Ζούγκλα είναι πάλι ανάστατη!

Κάποιο παράξενο και τρομακτικό ανθρώπινο πλάσμα έχει παρουσιαστεί.

Είναι ένας γιγαντόσωμος άραπης, που από τους ώμους του ξεφυτρώνουν όχι ένα, μα

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

δυο κεφάλια!

Τόν λένε Μπουχαράχ, που σε μια διάλεκτο των Ιθαγενών θά πη : Δικέφαλος!

Ο τερατόμορφος αυτός φύλαρχος έχει φθάσει στην περιοχή του Ταρζάν και του Γκαούρ, από τα βάθη της Αφρικανικής Ζούγκλας. Καί μα

ζί του σέρνει ένα άμετρητο μπουλούκι από μαύρους πεινασμένους καννίβαλους.

Ο Δικέφαλος Μπουχαράχ, έχει τρομοκρατήσει αφάνταστα τους άμοιρους Ιθαγενείς. Στην πραγματικότητα αυτός είναι πιά ο "Αρχοντας της Ζούγκλας". Όλοι σκύβουν τό κεφάλι μπροστά του. Κανένας δεν τολμάει νά τον παρακούσει!...

Ο Ταρζάν κι ο Γκαούρ με δυσκολία καταφέρνουν νά μαζέψουν, γύρω τους, μερικούς μαύρους πολεμιστές. Τά πιό χεροδύναμα καί τολμηρά παλικάρια της περιοχής.

"Έτσι, όλοι μαζί, κάνουν, κάθε τόσο, λυσσασμένες επιθέσεις στον τερατόμορφο έπιδρομέα.

Δίνουν φοβερές μάχες μ' αυτόν καί τους άπαισίους άνθρωποφάγους του. Τρομακτικά μακελιάρια γίνονται!...

"Όμως οι ήρωές μας τίποτα δεν καταφέρνουν.

Οί καννίβαλοι του Μπουχαράχ δεν είναι μονάχα άμετρητοι, όπως είπαμε. Άλλά καί χειροδύναμοι καί γενναίοι. Πολεμάνε όλοι τους σάν άτρόμητα θηρία. Κι' αυτό: γιατί έξερουν πώς όσους περισσότερους αντίπαλους σκοτώσουν, ή πιάσουν αίχμαλώτους τόσο πιό χορταστικό θά γίνη τό... τοιμπούσι τους μετά τη μάχη!...

Ο Γκαούρ δείχνεται κι' αυτό τη φορά υπέροχος!

Καί νά: Σέ κάποια τέτοια συμπλοκή, πού βλέπει τους Ιθαγενείς πολεμιστές του νά

σωριάζονται νεκροί από τά κοντάρια καί τις χατζάρες των άνθρωποφάγων, φωνάζει στο δικέφαλο τέρας:

— "Έ, Μπουχαράχ! Έσείς είσατε χίλιοι, κ' έμείς έκατό!... "Αν νομίζης πώς είσαι πραγματικό παλικάρι, πέσ' στους άραπάδες σου νά τραβήχτουν πίσω... Τό ίδιο θά κάνω κ' έγώ... "Υστερα έλα νά μονομαχήσουμε οί δυό μας. Νά χτυπηθούμε μονάχοι. »Όποιος ζήση κι' όποιος πεθάνη!...

Ο "Αρχικαννίβαλος είναι δυό φορές πιό ψηλός καί σωματώδης από τον μελαψό "Έλληνά. Καί αφάνταστα πιό δυνατός άπ' αυτόν. "Όμως έχει καρδιά δειλή. Διστάζει νά μετρηθή με τό περήφανο αυτό παλικάρι!...

Ο Γκαούρ, πού καταλαβαίνει τους διαταγμούς του, θέλει νά τον έξαγριώσει. Νά τον έξαναγκάση νά δεχτή τη μονομαχία καί τοφ φωνάζει κορσιδευτικά:

— Κρίμας έσένα, Μπουχαράχ!... "Όστε δειλιάζεις νά χτυπηθής μαζί μου, έ; Γιατί καταλαβαίνεις ποιο φρικτό τέλος σέ περιμένει... Θά σέ ποδοπατήσω κάτω σάν θρωμερό σκυλίκι πού είσαι!...

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ο δικέφαλος φύλαρχος μα νιάζει για την προσβολή. Για τί τά λόγια του Γκαούρ τ' άκουσαν καί οί άραπάδες του. "Όλοι τους περιμένουν τώρα με άγωνία νά δούν τί θά

κάνη ὁ Ἀρχηγός τους. Τὸ γόητρό του κινδυνεύει...

"Ετσι, κάνει τὴν καρδιά του σίδερο. Καὶ χύνεται μὲ λύσσα πάνω στὸν μελαψὸν ἀντίπαλο. Στὴ δεξιά παλάμη του σφίγγει ἓνα τεράστιο πρωτόγονο μαχαίρι, μὲ λαβὴ ἀπὸ κέρατο ρινώκερου.

Ὁ Γκαοὺρ εἶναι "Ελληνας! Στὶς φλέβες του κυλάει τὸ ἀθάνατο αἷμα τῆς ἀνίκητης γενιάς μας. Καὶ ὑποδέχεται τὸν τερατόμορφο Μπουχαράχ μὲ τὶς τρομακτικὲς γροθιές του.

Μία θανάσιμη μονομαχία ἀρχίζει...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κατα

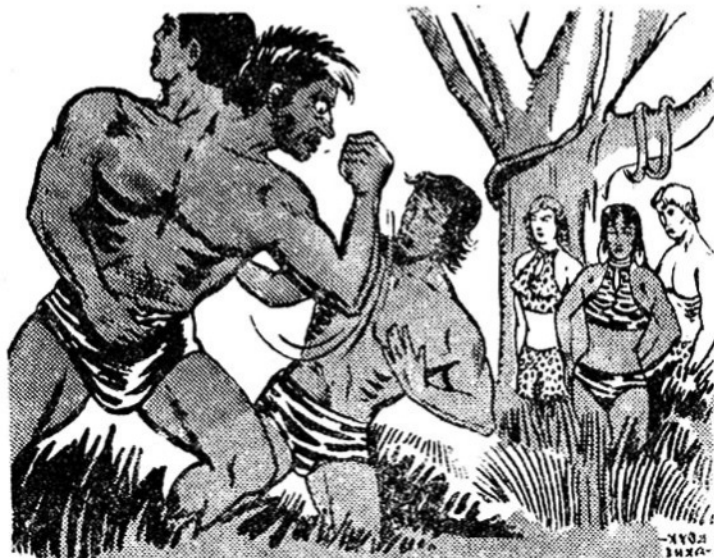
φέρει ν' ἀρπάξη τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ δικέφαλο Καννίθαλο. Τὸ πετάει μακριά. "Ετσι οἱ δυὸ ἀντίπαλοι παλεύουν τώρα καὶ χτυπιῶνται μονάχα μὲ τὰ χέρια...

Ὁ Μπουχαράχ δὲν ἔχει βέβαια τὴν ἀδείλιαστη καρδιά τοῦ Γκαοὺρ. Ὅμως εἶναι πιὸ μεγαλόσωμος ἀπ' αὐτόν. Καὶ πολὺ πιὸ χεροδύναμος!

Ὁ "Ελληνας δυσκολεύεται πολὺ νὰ τὸν δαμάσῃ!..

Ὁ Ταρζάν κάνει νὰ τὸν βοηθήσῃ. Μὰ μιὰ δυνατὴ φωνὴ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα τὸν καθηλώνει στὴ θέσι του:

— "Οχι, ἀδελφέ μου! "Ενας

Ὁ Μπουχαράχ εἶναι πιὸ μεγαλόσωμος ἀπ' τὸν Γκαοὺρ. Καὶ πολὺ πιὸ χεροδύναμος ἀπ' αὐτόν.

είναι αυτός, ένας πρέπει νά-
μαι κ' ἐγώ!

Ταυτόχρονα καὶ μὲ μιὰ γρή-
γορη κίνησι, ὁ Γκαούρ, κα-
ταφέρνει ν' ἀρπάξῃ, στὶς σι-
δερένιες παλάμες του, τὸν ἔ-
ναν ἀπὸ τοὺς δυὸ λαιμοὺς
τοῦ Μπουχαράχ! Καὶ τὸν σφίγ-
γει μὲ ἀφάνταστη δύναμι!

Ὁ τερατόμορφος Φύλαρχος
γυρίζει ἀμέσως τὸ ἄλλο κε-
φάλι του. Καὶ δαγκώνει μὲ
λύσσα τὰ χέρια τοῦ Γκαούρ.
Τὰ ματώνει!...

Ὅμως, ὁ πόνος μανιάζει ἃ
κόμα περισσότερο τὸν Ἕλλη-
να. Καὶ κάνει κάτι τρομερό!
Κάτι ἀπίστευτο!

Μὲ τὰ δυὸ του χέρια ἀρπιά-
ζει ἀπὸ τὰ μαλλιά τὰ κεφάλια
τοῦ μαύρου Τέρατος. Τὰ χτυ-
πάει, μὲ ἀφάνταστη ὁρμή τὸ
ἓνα μὲ τὸ ἄλλο!...

Ὁ ἀπαίσιος ἀρχικαννίθα-
λος νοιώθει τρομακτικούς πό-
νους. Κι ἀπ' τὰ δυὸ στόματά
του θγαίνουν σπαρακτικά οὐρ-
λιαχτά. Ζητάει βοήθεια ἀπὸ
τοὺς ἀραπάδες του παρακο-
λουθοῦν γύρω!...

Ἐκεῖνοι μένουν γιὰ λίγες
στιγμές διστακτικοὶ καὶ ἀνα-
ποφασιστοί. Ἴσως νὰ συγκρί-
νουν τὸν Ἀρχηγό τους μὲ
τὸν Γκαούρ ποὺ πρὶν λίγο ἄρ-
νήθηκε τὴ βοήθεια τοῦ λευ-
κοῦ γίγαντα!

Ὅμως γρήγορα συνέρχον-
ται. Καὶ ἀλαλάζοντας ἀγρια
χύνονται νὰ σώσουν τὸν δειλὸ
Ἀφέντη τους.

Πρὶν πλησιάσουν, ὁ μελα-
ψὸς Ἕλληνας δίνει μιὰ δυνα-
τὴ κλωτσιά στὸν τερατόμορ-

φο ἀντίπαλο. Τὸν σωριάζει κά-
τω!...

ΕΝΑΣ ΑΠΑΙΣΙΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ.

Ἀμέσως, μαζί μὲ τὸν Ταρ-
ζάν καὶ τὶς δυὸ γυναῖκες φεύ-
γουν. Τρέχουν νὰ σωθοῦν ἀπὸ
τὴν ἐπίθεσι τῶν ἀμέτρητων
καννίθαλων... Παίρνουν κα-
τεύθυνσι πρὸς τὴν Ἀνατολή!...

Ἔτσι, καταφέρνουν νὰ τοὺς
ξεφύγουν. Φθάνουν στὸ περή-
φανο ἑλληνικὸ βουνό. Σκαρ-
φαλώνουν στὴ θεόρατη κορφή
του. Καὶ ταμπουρώνοντ' ἐκεῖ..

.....

Ὁ τρομερὸς δικέφαλος φύ-
λαρχος μὲ τοὺς μαύρους του
φθάνουν σὲ λίγο πίσω τους.
Πολιορκοῦν τὸ πέτρινο βου-
νό. Κάνουν ἀπεγνωσμένες προ-
σπάθειες νὰ σκαρφαλώσουν
ἐπάνω!...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Τα-
ταμπού καὶ ἡ Τζέιν, κάνουν
ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ τοὺς ἐμ-
ποδίσουν. Πετᾶνε ἀπὸ τὴν
κορφή μεγάλες πέτρες. Κυ-
λᾶνε καὶ γκρεμίζουν κάτω μι-
κρά βράχια... Τοὺς φέρνουν
μεγάλῃ σύγχυσι καὶ κατα-
στροφή!...

Ὅμως ὁ Μπουχαράν δὲν
λύνει τὴν πολιορκία. Μαζὶ
μὲ τοὺς ἀπαίσιους ἀνθρωπο-
φάγους συνεχίζει τὶς λυσσα-
σμένες ἐπιθέσεις του. Ἀδιαφο-
ρεῖ γιὰ τὰ τόσα καὶ τόσα θύ-
ματα ἀπὸ τὶς πέτρες καὶ τὰ
βράχια ποὺ γκρεμίζονται ἀπὸ
ψηλά!...

Συγουρεμένος αὐτὸς στὸ
κούφωμα κάποιου θράχου, φω-
νάζει ἄγρια στοὺς Καννίθα-
λους καὶ μὲ τὰ δυὸ τοῦ στό-
ματα :

— 'Απάνω τους σκυλιά!...
Κανένας σας νὰ μὴν ἀπομείνῃ
ζωντανός! Φτάνει ἐγὼ νὰ πα-
τήσω τὴν κορφή τοῦ καταρα-
μένου αὐτοῦ βουνοῦ!...

... ..

Περνᾶνε ἔτσι πολλὲς μέρες
καὶ νύχτες...

Ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα ἔχουν
ξαντλήσει, σιγά - σιγά τοὺς
τέσσερες πολιορκημένους. Ὁ-
μῶς οὔτε σκέψι δὲν κάνουν νὰ
παρὰδοθοῦν. Χίλιες φορές κα-
λύτερα προτιμᾶνε ὅλοι τοὺς
τὸ θάνατο, παρά νὰ πέσουν
στὰ χέρια τοῦ φοβεροῦ Μπου-
ραχάν!...

Ὅμως νά : Μιά σκοτεινὴ
νύχτα - ἄργα, μετὰ τὰ μεσά-
νυχτα — στὸ στρατόπεδο τῶν
ἀνθρώποφάγων παρουσιάζεται
ἕνας μικροσκοπικὸς νᾶνος μὲ
μεγάλῃ κεφάλῃ, φουσκωτὴ
κοιλιά καὶ τεράστιες παλάμες
καὶ πατοῦσες...

Ἀπὸ τὴ μέση τοῦ κρέμεται
μιὰ σκουριασμένη καὶ ματι-
ομένη χατζάρα. Ἡ ὅλη ἐμφά-
νισί του εἶναι κωμικοτραγικὴ.

Ὁ νᾶνος αὐτὸς συνοδεύεται
ἀπὸ μιὰ κοντόχοντρη πυ-
γμαία, μ' ἕνα ἀστεῖο τσου-
λόφι στὸ κεφάλι καὶ μὲ ὕφος
γόησας καὶ μοιραίας γυναι-
κας...

Ὁ νᾶνος δηλώνει σοβαρὸς
στοὺς πεινασμένους καννίθα-
λους πὺ τοὺς ὑποδέχονται...
Ξερογλειφόμενοι καὶ ξεροκα-

ταπίνοντες :

— Γουστάρω νὰ μὲ δεχτῇ
εἰς ἀκρόασιν ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχό-
της ὁ...δικέφαλος Μπάρμπας!

Ἡ πυγμαία ὁμῶς πὺ τὸν
συνοδεύει, φαίνεται ἀνήσυχη :

— Καλὲ ὄχι! τοὺς κάνει πα-
ρακλητικά. Μὴν ἀφήσετε νὰ
τὸν ἀκροαστῇ ὁ Δικέφαλος
μὲ τὰ... δυὸ κεφάλια! Θέλει
νὰ προδώσῃ τοὺς Ἀφεντάδες
μου πὺ θρίζονται ἐπὶ τῆς
κορφῆς. Γιὰ νὰ τοὺς χλαπα-
χλουπίσετε, μὲ συγχωρεῖτε κι-
δλας!... Τοῦ λόγου μου ὁμῶς
τοὺς ἠγαπῶ, πὺ κακοχρόνο
νᾶχουνε! Προτιμῶ νὰ πεθάνω
παρὰ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ τοὺς
κάνῃ αὐτὸ τὸ κακό!...

ΩΡΑΙΑ ΜΕΧΡΙΣ...ΛΗΔΙΑΣ

Ὁ κωμικοτραγικὸς νᾶνος
ἐπαναλαμβάνει, μὲ τὴν ἴδια
σοβαρότητα τὴν αἰτήσί του :

— Σᾶς εἶπα : Γουστάρω νὰ
μὲ δεχτῇ εἰς ἀκρόασιν ἡ Αὐ-
τοῦ Ἐξοχότης ὁ Δικέφαλος!
Ἰσα, τὸ λοιπὸν καὶ κἄντε
γρήγορις καθότι... σφάζω δω-
ρεάν! Ἀντιλαδοῦ :

Ὅμως, οἱ Καννίθαλοι δὲν
δεῖχνουν καμμιὰ διάθεσι νὰ
πᾶνε νὰ ξυπνήσουν τὸν Ἀρχη-
γὸ τοὺς. Ἀλλάζουν χαρακτη-
ριστικὲς ματιές ὁ ἕνας μὲ τὸν
ἄλλον, σὰ ν' ἀναρωτιῶνται :
— «Τί «μεζεδάκια» εἶν' αὐτὰ
πὺ μᾶς κουβαληθήκανε νυ-
χτιάκα;!».

Ὁ μικροσκοπικὸς ἀραπά-
κος μαντεύει τοὺς συλλογι-
σμούς τοὺς :

— Τοῦ λόγου μου σᾶς μι-
λάω περὶ διὰ ἀκρόασι τοῦ

Μπάρμπα και του λόγου σας μᾶς γλέπετε... σὰν ξερολούκουμα!... Τὸ λοιπόν, τί θὰ γίνη; Ἀφοῦ δὲν με παρουσιάζετε, παγαίνω μονάχος!...

Καὶ κάνει νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πρωτόγονου στρατόπεδου...

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ κάνῃ οὔτε δυὸ βήματα. Ταυτόχρονα σχεδὸν ἡ κοντόχοντρη τσουλουφωτὴ πυγμαία χύνεται πάνω του. Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν χτυπάει μὲ λύσσα καὶ μανία στὸ σῆρκο.

— Καλὲ ὄχι, καλέ! στριγγλίζει δυνατὰ. Ποτές δὲν θὰ σ' ἀφήκω νὰ προδώσῃς τοὺς Ἀφεντάδες μου! Προτιμῶ νὰ σὲ φονεύσω διὰ... στρακῶν, παρὰ νά...

Ὁ νᾶνος ξεφωνίζει ἀκόμα πιὸ δυνατὰ ἀπὸ τὴ μανιασμένη συντρόφισσά του :

— Μήνηη!... Ἄν με φονεύσῃς, θὰ σέ... σφάξω! Στράκαν ἔδωσες, μάχαιραν θὰ λάβῃς!...

Αὐτὸ ἦτανε!...

Μὲ τίς φωνές του ξυπνάει ὁ Μπουχαράχ πού κοιμόταν ἡσυχος στὸ σίγουρο κούφωμα τοῦ θράχου.

— Τί τρέχει ; φωνάζει, ἀνησυχος τώρα, καὶ μὲ τὰ δυὸ του στόματα.

Οἱ καννίβαλοι ἀναγκάζονται νὰ παρουσιάσουν μπροστά του τὸ νᾶνο. Ἡ πυγμαία τὸν ἀκολουθεῖ ἔξω φρενῶν.

— Ποιὸς εἶσ' ἐσύ; τὸν ρωτᾷ ὁ δικέφαλος μαῦρος ὑπεργίαντας.

— Εὐχαρίστως νὰ σοῦ συστηθῶ! τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖ-

νος.

Κι' ἀρχίζει :

— Ποκοπίκος, ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς! Κυνηγὸς ἀγρίων Κονίκλων! Γόνις φιδίων καὶ κοριτσιῶν ! Προστάτης κουτῶν καὶ ἀδυνάτων! Ἄντρακλας δυσθεόρατος, μοθὸρος κι' ἀνοιχτόκαρδος! Καὶ διπλωματοῦχος Σφάχτης τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν. Ὁ-λέ!...

Καὶ δείχνοντάς του τὴν κοντόχοντρη πυγμαία, συνεχίζει:

— Κι' ἀπ' ἐδῶ ἡ τσουλουφωτὴ καὶ μελιστάλακτη μαμζέλ Χουχού! Κυνηγὰρα ἀγρίων... γαμπρῶν! Τσακπίνα ἐκ γενετῆς, γόησσα ἐξ ἐπαγγέλματος, ὠραία μέχρῃς ἀηδίας καὶ ἔξυπνη μέχρῃς... θλακείας!

— Τί ζητᾷς ἐδῶ; τὸν ξαναρωτᾷ ὁ τερατόμορφος Μάγος.

ΕΝΑ ΚΡΥΦΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Ὁ Ποκοπίκο ρίχνει μιὰ ματιά στὰ δυὸ κεφάλια του :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! τοῦ κάνει μὲ θαυμασμό! Ἀλλὰ δυὸ κεφάλες τί τις ἤθελες; Γιά νὰ μὴ τις προφταίνῃς... καπέλλα;

Μετανοιῶνει ὁμοῦς γιὰ τὴ σαχλαμάρα πού πέταξε καὶ προσπαθεῖ νὰ διορθώσῃ:

— Ἀλλὰ δὲν θαρρεύσῃ!... Τοῦ λόγου σου νᾶσαι καλὰ κι' ἄς τίς... ἑκατοστής τις κεφάλες!

Ὁ Μπουχαράχ ἀνασηκώνεται στὰ χορτάρνια στρωσίδια του. Καὶ φερνοντας τὸ δεξι χέρι στὴν πρωτόγονη μαχαίρα,

Ἡ Χουχού στριγγλίζει:

— Καλὲ ὄχι, καλὲ! Ποτές δὲν θὰ σ' ἀφήκω νὰ προδώσης τοὺς Ἀφεντάδες μου!

μουγγρίζει ἀγρία καὶ δυνατά:

— Λέγε λοιπόν! Τί ἤρθες νὰ κάνης ἐδῶ;

— Καλὰ ντέεε! Μὴ γκαρίζεις ἔτσι! Νὰ σέ βοηθήσω ἤρθα. Δὲν σοῦπα πῶς τυγχάνω προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων;

Ἐπεμβαίνει ὁμως ἡ Χουχού. Κι' ἀναλαμβάνει αὐτὴ νὰ ἐξηγήσῃ στοῦ μαύρου Τέρας:

— Καλέ, προδότης εἶναι, Ἀφέντη μου! Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω νὰ τὸν ψήσης καὶ νὰ τὸν φᾶς! Καλὲ ἤρθε νὰ σοῦ

προδώσῃ ἓνα κρυφὸ πέρασμα στὰ βράχια. Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ φτάσετε στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ σῶοι καὶ εὐλαθεῖς! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ τὸν ἀφήκω νὰ τὸ κάνῃ! Ἐγὼ ἠγαπῶ τοὺς Ἀφεντάδες μου. Δὲν θέλω νὰ τοὺς χλαπαχλουπίσετε μπᾶ-μπέσικα!...

Ὁ Μπουχαράχ πετιέται τώρα ὀρθός. Καὶ μὲ μιὰ γερὴ κλωτσιὰ τοῦ πετάει, ἔξω μα-κρὰ, τὴ Χουχού.

— Ἀλήθεια λοιπόν; ρωτάει μ' ἐνδιαφέρον τὸ νᾶνο. Ξέρεις

ἐσὺ κανένα κρυφὸ πέρασμα
γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν κορ-
φή ;

— Καὶ βέβαια! τοῦ ἀποκρί-
νεται. Ὁμῶς γιὰ νὰ σᾶς τὸ
δείξω, πρέπει νὰ κάνης δυὸ
πράγματα...

— Τί ;

— Πρῶτον, νὰ διώξης ἀμέ-
σως τὴ Χουχού. Αὐτὴ δὲν θὰ
μ' ἀφήσῃ νά... κάνω δουλειά
μου !

Ἦ Μπουχαράχ «ἐγκρίνει
καὶ ἐπαυξάνει» ὅπως λένε στὸ
στρατό :

— Γιατὶ νὰ τὴ διώξω; τοῦ
κάνει. Θὰ πῶ στοὺς πολεμι-
στές μου νὰ τὴ φᾶνε! Ἔτσι
θὰ...

Ἦ Ποκοπίκο τὸν διακόπτει
σοβαρὸς :

— Εἶπα νὰ τὴ διώξῃς, κύρ'
Ζευγαροκέφαλε! Ἄν ἦταν πε-
ρὶ διὰ φάγωμα, τὴν ἔτρωγα
κι' ἐλόγου μου.

Ἦ τερατόμορφος Ἀρχικαν-
νίβαλος θγάζει μιὰ δυνατὴ
φωνή :

— Ἐεε, παιδιάαα! Διῶξε
γρήγορ' ἀπὸ κοντά μας αὐτὴ
τὴν πυγμαία... Μὰ ἔτσι ὅπως
εἶναι. Χωρὶς νὰ τὴν πειράζε-
τε... Ὅποιοι κόψη καὶ τῆς
φάει κανὰ ποδάρι, ἢ κανὰ χέ-
ρι, θὰ τὸν γδάρω ζωντανό!...

— Ἐν τάξει! τοῦ κάνει ὁ
νᾶνος. Καὶ τώρα τὸ «δεύτε-
ρον».

— Δηλαδή;

— Νά: Θέλω νὰ πῶ περὶ
διὰ τὸ τοιοῦτον!

— Ποιὸ τοιοῦτον;

— Τὸ παραδάκι, ποὺ λένε.
Πόσα δηλαδὴς θὰ μοῦ δώσης
γιὰ νὰ σοῦ προδῶσω τὸ πέ-

ρασμα ;

Ἦ Μπουχαράχ θγάζει ἀπὸ
μιὰ κρυφὴ τσέπη τοῦ τομαρέ-
νιου παντελονιοῦ του μιὰ χού-
φτα μεγάλα κι' ἀστραφετέρᾳ
διαμάντια.

— Νά: Πᾶρε αὐτά!...

Ἦ Ποκοπίκο τὰ κυττάζει μὲ
περιφρόνησι :

— Λίγα εἶναι, Μπάρμπα.
Δὲν μὲ συμφέρει. Γιὰ διακο-
νιάρη μὲ πέρασες; Ἐγὼ εἴ-
μαι προδότης. Ἦ δουλειά μας
ἔχει κι' ἔξοδα!

— Δὲν ἔχω ἄλλα! τοῦ κά-
νει μὲ στεναχώρια ὁ μαῦρος
ὕπεργίγαντας.

— Κι' ἐγὼ τί νὰ σοῦ κάνω,
ἀδερφέ μου; Τότες κάτ' ἐδῶ
νὰ τοὺς πολιορκεῖς μέχρι
Δευτέρα Παρουσία! Καὶ οἱ
Γκαουροταρζανάδες, ἐκ τοῦ
ἄνωθεν, ν' ἀμολᾶνε τοὺς θρά-
χαρους καὶ νὰ σᾶς κάνουνε...
γιουθαράκια!

Ἦ Μπουχαράν τοῦ κάνει κι'
ἄλλη προσφορά :

— Νά σοῦ δώσω κι' αὐτὸ τ'
ἔμορφο μαχαίρι μου. Πάρ' το,
στὸ χαρίζω...

— Περιττόν! Θὰ παρεξηγη-
θῇ ἢ χατζάρα μου καὶ θὰ τὸ
σφάξῃ, τό... φουκαριάρικο!

ΤΟ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ἦ Μπουχαράχ θυμώνει,
ἀλλὰ συγκρατιέται. Πρέπει,
μὲ κάθε θυσία, νὰ καταφέρῃ
τόν... «ἀνόητο» αὐτὸ νᾶνο, νὰ
τοῦ δείξῃ τὸ κρυφὸ πέρασμα.
Καὶ τὸν ρωτᾷ :

— Πέσο' μου, τέλος πάντων:
Τί θέλεις ἐσὺ νὰ σοῦ δώσω ;

— Τὴν... ἀγάπη σου! τοῦ ἀ-

ποκρίνεται ο νᾶνος. Τὴν ἀγάπη σου καὶ τίποτ' ἄλλο!.. Γιὰ νὰ σπάσω πλάξ, σὲ παζάρευα πόση ὥρα. Δὲν γουστάρω καμμιὰ πλερωμὴ γιὰ τὴν προδοσία. 'Εγὼ τυγχάνω ἰδεολόγος... προδότης! 'Αμέεε;

Καὶ προσθέτει :

— 'Αβάντι, τὸ λοιπόν, Μαέστρο! Μάζεψε τὸ ξυπόλυτο Τάγμα σου καὶ πᾶμε...

Ὁ δικέφαλος Φύλαρχος φωνάζει στοὺς ἀνθρωποφάγους του μὲ ἄγρια χαρὰ :

— "Ε, λεβέντες! 'Ετοιμασθῆτε γρήγορις. Θὰ φτάσουμε στὴν κορφή χωρὶς νὰ μᾶς πάρουνε χαμπάρι τὰ σκυλιά ποὺ θρῖσκονται πάνω!...

Ὁ Ποκοπικό μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος. Κι' ἐνῶ τὸ κωμικὸ πρόσωπό του παίρνει ἀνήσυχη ἔκφρασι, μουρμουρίζει :

— Ξέρεις τίποτα, κύρ Ζευγαροκέφαλε ;

— Τί ;

— Πῆσ' στὸ σκυλολόϊ σου νὰ μείνῃ ἐνθᾶδε ποὺ θρῖσκεται...

— Γιατί ;

— Θὰ πᾶμε μονάχοι μας γιὰ πρώτη θολά! Γιὰ νὰ σοὺ δείξω καὶ νὰ μάθῃς τὸ κρυφὸ πέρασμα... "Υστερις ἐγὼ θά... «κόψω ρόδα μυρωμένα».

— Θὰ φύγῃς; Γιατί;

— Καθότι ἂν μὲ δοῦνε οἱ Γκαουροταρζανάδες, ζωὴ σὲ λόγου σου! Οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο μου νάσανε!...

Ὁ Μπουχαράν κατσομφιάζει :

— Καὶ τότε; Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ τοὺς πιάσουμε;

— "Απαξ καὶ θὰ ξέρῃς πιά τὸ δρόμο, θὰ ξαναγυρίσῃς ἐσὺ μὲ τοὺς ἀνθρωποφαγάδες σου. Μὲ ἀντιλήπτεσαι ;

— Κι' ἐσὺ ;

— 'Εγὼ θάχω γίνει λαγός! Λαγὸς στιφάδο, ποὺ λένε.

'Επειδὴ ὅμως ὁ τερατόμορφος Φύλαρχος κατσομφιάζει, ὁ Ποκοπικό τοῦ τὸ κάνει λιανὰ :

— Δὲν μοῦ λές, σὲ περικαλῶ : 'Εσύ, τί γουστάρεις περισσότερο; 'Εμένα, γιὰ τὸ κρυφὸ μονοπάτι;

— Τὸ μονοπάτι...

— Μὰ τὸ μονοπάτι εἶπαμε : Θὰ στὸ δείξω καὶ θὰ τὸ μάθῃς. Τὸ λοιπόν, ἐμένα τί νὰ μὲ κάνῃς ὑστερις; Γιὰ δημιουργὴ γιὰ παλικάρά θὰ μὲ κουβαλᾷς μαζί σου; Πολὺ μπουνταλάς εἶσαι, ἄδερφέ μου! Κρίμας ποῦχεις καὶ δυὸ κεφάλες, μετὰ συγχωρήσεως!

Ὁ Μπουχαράχ πείθεται ἐπὶ τέλους :

— Ναι... "Ετσι εἶναι!... Δί-κιο ἔχεις!... Πᾶμε πρώτα οἱ δυὸ μας μονάχα... Κι' ἄμα μάθω τὸ δρόμο, ξαναγυρίζω μὲ τοὺς...

— 'Ακριβῶς! τοῦ κάνει ὁ νᾶνος! Νὰ μοῦ ζήσης μπουνταλά μου! Ὁ Θεὸς νὰ μοὺ κόβῃ χρόνια καὶ νὰ σοὺ δίνη... κεφάλια !

ΤΟ «ΧΟΜΠΥ» ΕΝΟΣ ΠΡΟΔΩΤΗ

"Ετσι, μπροστὰ ὁ Ποκοπικό καὶ πίσω ὁ τερατόμορφος 'Αρχικανίβαλος, ξεκινᾶνε...

Ὁ νᾶνος πραγματικά ἔχει

ανακαλύπτει ένα κρυφό πέρασμα που αρχίζει από τα πίσω θράχια του θεόρατου πέτρινου θουνοῦ... Καὶ τὸ πέρασμά' αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε πρὶν ποτὲ σὲ κανέναν. Οὔτε σ' αὐτὸν τὸν ἀγαπημένο του Γκαούρ.

— Δὲν θαρρείσαι! ἔλεγε κάθε τόσο μέσα του. Καλύτερα νὰ τὸ ξέρω μονάχα ἐγώ. Γιατὶ ἂν τὸ μάθουν κι' ἄλλοι, θὰ πάψῃ νὰ εἶναι «κρυφὸ πέρασμάς».

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Μπουχαράχ τὸν ρωτᾷ :

— Γιατὶ ἦρθες νὰ μοῦ προδῶς τὸ πέρασμα; Ἀφοῦ ξέρεις καλὰ πῶς θὰ περάσω ἀπ' αὐτό, μαζί μὲ τοὺς ἀραπάδες μου. Καὶ θὰ κάψω ζωντανούς αὐτοὺς ποῦχουν ταμπουρωθῇ ἐπάνω; Τόσο πολὺ, λοιπόν, τοὺς μισεῖς; Τί μεγάλο κακὸ σοῦχουν κάνει;

— Τίποτα! μουρμουρίζει σοβαρὸς ὁ νᾶνος.

— Τίποτα;! ἐπαναλαμβάνει παραξενεμένος ὁ Μπουχαράχ. Τότε γιατί θέλεις νὰ θροῦν ἐναντὶ τόσο φρικτὸ θάνατο;

Ὁ Ποκοπικό συγκινεῖται. Καὶ τοῦ ἀποκρίνεται ἕτοιμος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς :

— Γιά... γιά νὰ... σπάσω πλάξι!...

Καὶ προσθέτει, σκουπίζοντας τὰ θουρκωμένα μάτια του :

— Ψοφᾶω γιά πλάξι!... Αὐτὸ εἶναι τό... χόμπυ μου!

.....

Στὸ μεταξύ ἔχουν φθάσει στὸ πίσω μέρος τοῦ θουνοῦ. Κι' ὁ νᾶνος, ψάχνοντας στίς

ρωγμὲς τῶν θράχων, ἀνακαλύπτει τὸ στενὸ ἀνοιγμα ποὺ ζητάει. Ἀπὸ καιρὸ τὸ εἶχε κλείσει μὲ ξερὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα.

— Ἐμπρός! Τρύπωνε πρῶτος ἐσύ, τὸν διατάζει ὁ δικέφαλος Φύλαρχος.

Ὁ μικροσκοπικὸς Ποκοπικό χώνεται γρήγορα μέσα καὶ προχωρεῖ μὲ ἄνεσι. Ὁ Μπουχαράχ κάνει ἀμέσως τὸ ἴδιο. Τρυπᾶνε κι' αὐτὸς στὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα. Μὰ γιγαντώσωμος καθὼς εἶναι, δὲν πολυχωράει. Ἔτσι, μὲ μεγάλη δυσκολία, καὶ σιγά-σιγά, καταφέρνει νὰ προχωρήῃ πρὸς τὸ ἀνηφορικὸ ἐσωτερικὸ του...

Ὁ νᾶνος, ποὺ προηγεῖται ἀρκετά, τοῦ φωνάζει :

— Κουράγιο Ζευγαροκέφαλε!... Τὸ λάθος σου ἦτανε ποὺ διάστηκες νὰ χωθῇς ἐδῶ μέσα. Ἐπρεπε νὰ κινήσῃς κἄνα χρόνο δίαιτα ν' ἀδυνατέψης, ἀδερφέ μου!

Καὶ ἡ ἀνοδος μέσα στὴν ἀνηφορικὴ αὐτὴ σπηλιά, συνεχίζεται...

Ὁ Μπουχαράχ, καθὼς σκαρφαλώνει, συμβουλευεὶ καχύποπτος τὸν «Προδότη» του :

— Πρόσεξε καλὰ!... Μόλις φθάσουμε, ἐπάνω νὰ μὴ θάλης τίς φωνές καὶ χυθοῦνε νὰ μ' ἀρπάξουν!... Θὰ σὲ γδάρω ζωντανό!

Ὁ νᾶνος παρεξηγιέται :

— Μὲ προσβάλεις, ἀδερφέ μου! Ἐγὼ εἶμαι προδότης. Δὲν εἶμαι κανένας... παληάνθρωπος!...

Κι' ἐξακολουθοῦν, οἱ δύο

τους, νά σκαρφαλώνουν. 'Ο Ποκοπίκο πάντοτε βρίσκεται πιό μπροστά.

Ο ΜΠΟΥΧΑΡΑΧ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

‘Ο Δικέφαλος ‘Αρχικαννίβαλος νοιώθει τὸ ἀνοιγμα τοῦ σκοτεινοῦ ἀνηφορικοῦ διαδρόμου νὰ στενεύη...

“Ετσι, σιγά-σιγά, φθάνει νὰ γίνη τόσο πού δὲν τὸν χωράει πιά νὰ περάσῃ.

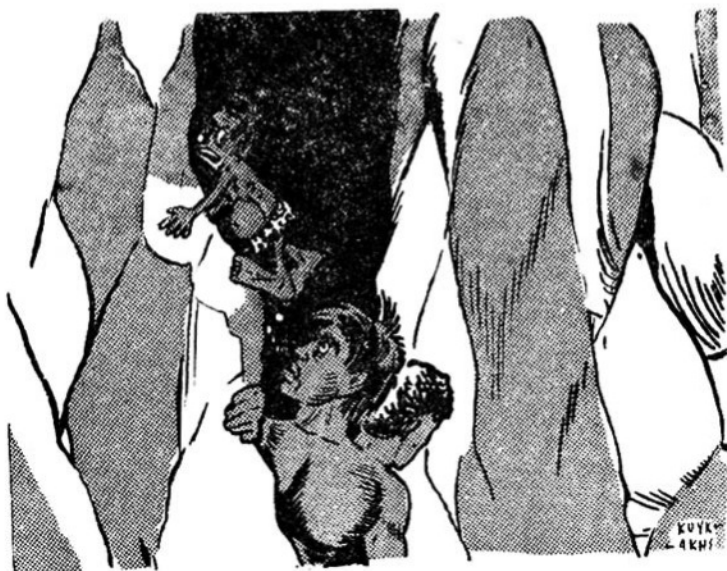
— “Ε, σκύλε! φωνάζει στὸ νᾶνο. Τί θὰ γίνη τώρα; Τί θὰ κάνω ;

— Δὲν σοῦ εἶπα : Δίαιτα, ἀδερφέ μου! τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ μικροσκοπικὸς Ποκοπίκο ὁμως ἔχει περάσει ἀπ’ αὐτὴ τὴ στενὴ στρογγυλὴ τρύπα. Καὶ σκύβοντας, χώνει τὰ χέρια του καὶ προσπαθεῖ νὰ τραβήξῃ τὸν ἀπέραντον ὑπεργίγαντα.

— “Ελα, τὸ λοιπόν... Ζορίσου καὶ λιγάκι καὶ μένε! “Η ντομάτα πὼς περνάει ἀπ’ τὸ... σουρωτήρι ὅταν τὴ στίβουμε!

‘Ο Μπουχαράχ κάνει ἀπεγνωσμένες κινήσεις καὶ στριμώγνεται ἀφάνταστα γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ περάσῃ... Ὁμως

‘Ο Ποκοπίκο κι ὁ Μπουχαράχ σκαρφαλώνουν στὸ στενὸ κρυφὸ πέρασμα τοῦ πέτρινου δουνου.

στέκεται αδύνατο. Τὰ δυὸ κεφάλια του δὲν χωρᾶνε μέσα στὸ στενὸ αὐτὸ ἀνοιγμα...

Ὁ νᾶνος ἐξανίσταται :

— Μὰ ντίπ θοὺς, εἰσαι, ἀδερφέ μου! τοῦ φωνάζει. Καὶ τὶς δυὸ κεφαλές σου μαζί ζητᾶς νὰ τὶς ξεπεράσης;

— Τί νὰ κάνω; τὸν ρωτᾷ ἀγκομαχῶντας ὁ Ἀρχικαννίβαλος.

— Πέρασε πρῶτα τὴ μιά, κι' ὕστερις περνᾶς καὶ τὴν ἄλλη. Ἀντιλαθοῦ;

Ὁ Μπουχαράχ θρίσκει σωστὴ τὴν ἰδέα του. Καὶ σπῶχνοντας τὸ ἓνα του μονάχα κεφάλι, καταφέρνει, μὲ μεγάλη προσπάθεια καὶ δυσκολία, νὰ τὸ ξεπεράσῃ!

Μὰ σχεδὸν ἀμέσως καταλαβαίνει τί φοβερὴ ἀνοησία ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκανε. Γιατί ὄχι μονάχα ἀπ' τὴν ἴδια τρύπα δὲν μπορεῖ τώρα νὰ περάσῃ καὶ τὸ δεύτερο κεφάλι του, μὰ οὐτε καὶ τὸ πρῶτο μπορεῖ πιά νὰ ξαναθῶγῃ ἀπ' αὐτὴν. Εἶναι γερὰ σφηνωμένο στὸ στενὸ στρογγυλὸ ἀνοιγμα!...

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου! τοῦ κάνει γελῶντας ὁ Ποκοπικό. Πιάστηκες στὴ φάκα σὰν χαζοπόντικας! Τώρα οὔτε μπρὸς μπορῆς νὰ κάνης, οὔτε πίσω!

Καὶ σοβαρεύοντας ἀπότομα, τὸν καθησυχάζει μὲ συμπόνια:

— Μὴ φοβοῦ ὅμως... Ἡ μιά κεφάλαια ποὺ πέρασες ἀπ' τ' ἀνοιγμα, σὲ ἐμποδίζει νὰ περάσῃς τὴν ἄλλη σου κεφάλαια. Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναί! μουγγρίζει θρα-

χνὰ καὶ μισοπνιγμένα ὁ τρομερὸς Μπουχαράχ!

Τότες στάσου νὰ στήν... κόψω γιὰ νὰ μπορέσης νὰ κάνης δουλειά σου!

Καὶ ὁ «Προδότης» Ποκοπικό ἀποδεικνύεται τώρα πὼς δὲν ἦταν καθόλου προδότης!

Ἔτσι, τραβῶντας τὴ χατζάρα του, ἀρχίζει νὰ τοῦ λέη:

— Πρὶν σὲ ἀποκεφαλίσω κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀδερφέ μου, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σοῦ πῶ πὼς τυγχάνεις κορόϊδο ἄνθρωπου προηγούμενου!

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ ὁλόκληρὴ τὴ σατανικὴ πλεκτάνη ποὺ εἶχε στήσει γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀγαπημένους του Γκασουροταρζάνηδες καὶ τὶς πανώριες συντρόφισσές τους!

— Στὴν ἔσκασα, ἀδερφέ μου! τοῦ λέει. Μπορεῖ νάχης δυὸ κεφαλές, μὰ καὶ οἱ δυὸ ἔχουνε μέσα γιαούρτι!... Χά, χά χά!

Ὑστερα συνεχίζει:

— Καὶ τὴ Χουχοῦ ποὺ καθάλῃσα μαζί μου, τῶκανα γιὰ νὰ σὲ ξεγελάσω. Τῆς εἶχα μάθει καλὰ τὸ «μάθημα». Ἐκανε πὼς τάχα ζητοῦσε νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ σοῦ προδῶσω τὸ κρυφὸ πέρασμα... Ἔτσι, σὲ κάναμε νὰ χάψης, πιὸ εὐκολα, τὸ «χάπι»! Ἀμέεε!

Καὶ σηκώνει τὴ χατζάρα του γιὰ νὰ τὴν κατεβάσῃ μὲ δύναμι πάνω στὸ ἓνα κεφάλι τοῦ Μπουχαράχ ποὺ ἐξέχει,

θγαλμένο από τὸ στενὸ στρουγυλό, ἀνοιγμα.

— Δεῦτε τελευταῖον ἀνασπασμόν! τοῦ κάνει. Μέτρα τίς κεφαλές πού θά σοῦ κόβω γιὰ νὰ μὴ χάσουμε τὸ λογαριασμό!

— Μὴ! Λυτήσου με! ξεφωνίζει βραχνά ὁ ἀπαίσιος μαῦρος ὑπεργίγαντας. Βόηθα με νὰ βγάλω τὸ κεφάλι μου καὶ δὲν θά σοῦ κάνω κακὸ. Θά πάρω τοὺς πολεμιστὲς μου καὶ θά φύγω ἀμέσως ἀπ' τὸ βουνό σας! Λυτήσου με, παιδί μου! Ἀκουσέ με νὰ σοῦ ἐξηγήσω!

Ὅμως ὁ Ποκοπικό εἶναι ἀνένδοτος:

— Ἀδύνατον! Πρῶτα θά σέ σφάξω κ' ὕστερις θά σέ... ἀκροαστῶ! Στάκα, τὸ λοιπόν, νὰ σοῦ περικόψω τὴν προεξέχουσα κεφαλή!

Καὶ κάνει νὰ κατεθάσῃ τὴ χατζάρα του στοῦ λαιμοῦ τοῦ Μπουχαράχ!

Ὅμως δὲν προφταίνει... Ταυτόχρονα βγάζει μιὰ τρομαγμένη φωνή.

— Ἀμάν ἕνας ὄφης, ἀδερφέ μου!

Καὶ παρατώντας τὸ μελλοθάνατο θῆμα του, ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ στοῦ ἀνηφορικοῦ πέρασμα. Ἀνεβαίνει πρὸς τὴν κορυφή!

Πραγματικὰ μιὰ φαρμακερὴ κόμπρα θρискόταν κρυμμένη κάπου ἐκεῖ...

Κι ἀφοῦ ὁ μικρὸς μαῦρος νᾶνος τῆς ἐξέφυγε, προχωρεῖ τώρα μὲ ἀνασηκωμένο τὸ πλατὺ ἀπαίσιο κεφάλι τῆς πρὸς τὸν Μπουχαράχ. Δηλα-

δὴ πρὸς τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ κεφάλια του πού θρискεται ξεπερασμένο ἀπὸ τὸ στενὸ στρουγγυλὸ ἀνοιγμα...

Ὁ μαῦρος Ἀρχικαννίβαλος πού βλέπει νὰ τὸν πλησιάζῃ, καὶ μὴ μπορῶντας μὲ κανέναν τρόπο ν' ἀντιδράσῃ, καταλαβαίνει πόσο τραγικὸ θάναί τὸ τέλος του.

Ἔτσι ὁ τρόμος κ' ἡ φρίκη πού δοκιμάζει μπροστὰ στοῦ θάνατο, τοῦ δίνει ἀφάνταστὴ δύναμι καὶ κουράγιο!

Ἀρχίζει νὰ τραβάῃ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴ στενὴ τρύπα τόσο δυνατὰ, πού λίγο ἔλλειψε νὰ κοπῇ στὰ δυὸ ὁ λαιμός του... Καὶ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν πόνο πού νοιώθει καὶ γιὰ τὰ γδαρσίματα πού τοῦ γίνονται, καταφέρνει αὐτὸ πού δὲν θά κατάφερνε ποτέ, χωρὶς ν' ἀντικρύσῃ τὸ φᾶσμα τοῦ θανάτου: Βγάζει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα, σὲ κακὰ χάλια, κ' ἐλευθερώνεται...

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ!

Ἀμέσως, καὶ τρομοκρατημένος ἀπ' τὴ φαρμακερὴ κόμπρα πού νομίζει πὼς τὸν κυνηγáει, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὸ κρυφὸ πέρασμα. Ὡσου ξαναβγαίνει κάτω στοὺς πρόποδες, στοῦ πῶς μέρος τοῦ πέτρινου βουνοῦ...

Ἔτσι, τρέχει γρήγορα κοντὰ στοὺς μαῦρους πολεμιστὲς του. Κι' ἔξω φρενῶν γιὰ τὸ ρεζίλικι πού ἔπαθε, τοὺς δια-

τάζει άγρια :

— 'Εμπρός σκυλιά!... Κάντε μιὰ τελευταία επίθεσι στο πέτρινο θουνό. "Αν δέν πατήσετε τήν κορφή του καί δέν μοῦ πιάσετε ζωντανούς τοὺς δυό άντρες καί τις δυό γυναίκες, θά σᾶς κόψω τὰ χέρια καί τὰ ποδάρια! 'Απάνω τους λοιπόν! Κι' όσο μπορείτε πιό ἴσουχα. Νά μὴ σᾶς πάρουν χαμπάρι!...

Καί νά : 'Όλοι μαζί ξεκινᾶνε άμέσως. 'Αρχίζουν νά σκαρφαλώνουν στά τρομακτικὰ θράχια. Προχωροῦν άκράτητοι γιά τήν κορφή!

... ..

"Ας τοὺς αφήσουμε όμως γιά λίγο. Κι' ἄς σκαρφαλώσουμ' ἑμεῖς, μέ τή φαντασία μας, πιό μπροστ' άπ' αὐτούς, πάνω στήν κορφή τοῦ περήφανου 'Ελληνικοῦ θουνού.

... ..

'Ο Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Τζέιν καί ἡ Ταταμποῦ βρίσκοντ' ἐκεῖ ταμπουρωμένοι. 'Αλλά εἶναι ὅλοι τους σέ κακὰ χάλια ἀπό τὴ δίψα καί τὴν πείνα!

'Η πολιορκία τοῦ φοβεροῦ δικέφαλου Μπουχαράχ ἔχει κρατήσῃ πολλές μέρες καί νύχτες!... Οἱ ἄμοιροι νοιώθουν άφάνταστα εξαντλημένοι. 'Από στιγμή σέ στιγμή, θά σωριαστοῦν άνήμποροι κάτω. Καί σίγουρα δέν θά ξανασηκωθοῦν ποτὲ πιά!

Μέ ξεψυχισμένη φωνή ἡ πανώρια μελαψὴ Ταταμποῦ, ρωτάει τὴν 'Αρχόντισσα τῆς

Ζούγκλας :

— Νά εἶναι ἄραγε καλά, ὁ Κραγιαμποῦ; Μήπως τὸν θρῆκε κανένα κακὸ στὴ σπηλιά του τὸν αφήσατε ;

'Η Τζέιν σηκώνει τοὺς ὤμους τῆς ἀδιάφορα :

— Τί νά τοῦ κάνουμε; Κοτζάμ άντρας εἶναι πιά. "Ας προστατέψῃ μονάχος τὸν ἑαυτό του...

Καί προσθέτει μὲ κάποια κακία :

— 'Ο Πατέρας του τοῦ χάρισε κάποι' ἕνα γερό φονικὸ μαχαίρι. Κι' ἐγὼ ἕνα θανατερό πιστόλι. Μ' αὐτὰ τὰ δυό θά κατάφερνε νά τὸν τρέμου' άνθρωποι καί θεριά!...

Χαμηλώνοντας άμέσως τὴ φωνή τῆς γιά νά μὴν ἀκουστῇ πιό πέρα, συνεχίζει :

— 'Αλλά ὁ γιός μας, θλέπεις, θέλει νά μοιάσῃ τοῦ Γκαούρ. Δέν καταδέχεται νά κρατᾷ τέτοια σύνεργα. "Ενα ρόπαλο, μονάχα, τοῦ φτάνει γιά νά... διώχνῃ τίς μύγες!... 'Αφοῦ λοιπόν εἶναι κουτός καί ξεροκέφαλος, ἄς πάῃ νά χαθῇ... Θά χαρῶ πολὺ ἂν τὸν σπαράξῃ κανένα πεινασμένο θεριό, ἢ ἂν τὸν μαγειρέψουνε τίποτ' άνθρωποφάγοι. Καί τὸ ρόπαλό του ἀκόμα θά τραγανίσουνε... 'Η θλακεία πρέπει νά τιμωρῆται!...

'Η Ταταμποῦ καταλαβαίνει πῶς ὅλες αὐτὲς οἱ προσβολὲς ἔχουν κρυφὸ στόχο τους τὸν Γκαούρ κι' ὄχι τὸν γιό τοῦ συντρόφου τῆς... 'Αλλά δέν τῆς ἀποκρίνεται ὅπως θάπρεπε... Μόνο ἀλλάζει κουθέντα:

— Σκέπτομαι ἀκόμα κι' αὐ-

τούς τούς δυο νάνους: Τόν Ποκοπικό και τή Χουχού. Νά ζούν άραγε; άναρωτιέται.

Ο ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΓΚΑΟΥΡ !

“Ομως φαίνεται πώς τά δυ-
νατά νεύρα τής Τζέιν έχουν
σπάσει τις τελευταίες τραγι-
κές μέρες που πέρασαν. Καί
τής άποκρίνεται :

— Αυτό μάς έλλειπε νά στε-
ναχωριόμαστε τώρα και γι’
αυτά τά... «ζωντανά»! Πφφ!..

‘Η Ταταμπού — έκνευρισμέ-
νη κι’ αυτή — κάτι κάνει νά
τής πη. Μά κόβεται. Γιατί τήν
ίδια στιγμή μιá γνώριμη φω-
νή φθάνει, από κάπου κοντά,
στ’ αυτιά τους :

— ‘Εμείς μπορεί νά είμα-
στε «ζωντανά», κυρά Τέτοια
μου, μά κι’ έσείς θά γινόσα-
στε «πεθαμένα» άνευ του λό-
γου μας!

“Όλοι πετιώνται όρθοί και
χαρούμενοι. ‘Εκτός, θέβαια,
από τή Τζέιν που έχει κοκκα-
λώσει στή θέση που βρίσκεται.

‘Η Ταταμπού σηκώνει στήν
αγκαλιά της μέ λαχτάρα τόν
Ποκοπικό. Καί φιλώντας τον
μέ άγάπη, τόν ρωτάει :

— ‘Η Χουχού κι’ ό Κραγια-
μπού είναι καλά; Μήπως
τούς συνέβη τίποτα;

“Ο μικροσκοπικός νάνος δια-
μαρτύρεται :

— ‘Αμάν, κυρά Λουκούμω
μου! Μή μέ φιλάς έτσι! Θά
μέ... κασιιάσης, πανάθεμά
σε!...

Καί προσθέτει :

— Καλά είναι όλοι τους !
Μά δέν τούς έχω δη. Μπορεί

και νά τάχουνε τινάξει. Πάν-
τως... ύγεια νά ύπάρχη! Κι’
άν τά τινάξανε, ζωή στα κα-
ταικομούλαρά τους!

“Ο Ταρζάν άρπάζει τόν Πο-
κοπικό άπ’ τά χέρια τής Τα-
ταμπού. Τόν παρατάει κάτω
και τόν ρωτάει άγρια :

— “Άσε τις άνοησίες !...
Πέσ’ μας πώς έφτασες εδώ ;
“Ο Μπουχαράχ κι’ οι άνθρω-
ποφάγοι του βρίσκονται ακό-
μη κάτω ;

“Ο νάνος τόν κυττάζει άγέ-
ρωχα :

— ‘Εν πρώτοις, κύρ Μεγα-
λειότατε, βάλε στο μούσκιο
τή φωνή σου γιά νά «μαλα-
κώση». Καθότι — ως είναι
γνωστόν — άγριάδες δέν ση-
κώνω του λόγου μου. Κι’ άν
tis σηκώσω έγώ, δέν τις ση-
κώνει ή... χατζάρα μου!

‘Η Τζέιν—τρέμοντας από θυ-
μό—συμβουλεύει τόν σύντροφό
της :

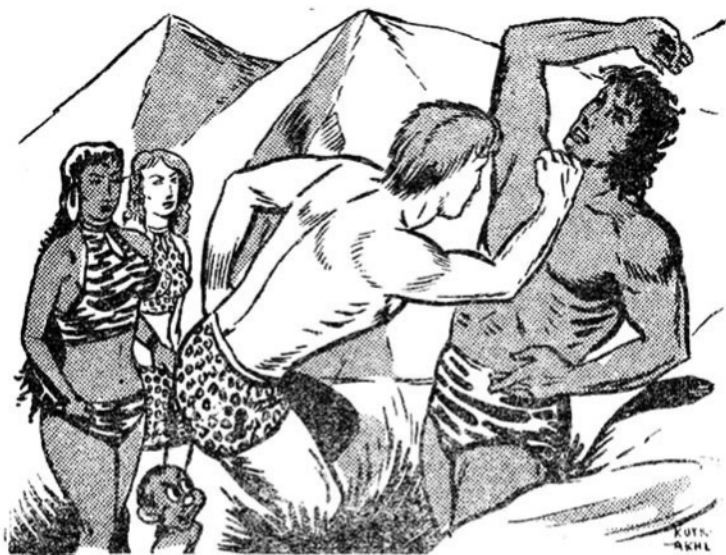
— Τι τόν φυλάς, Ταρζάν !
Δώσ’του μιá κλωτσιά νά πάη
στο διάβολο!

“Ο “Αρχοντας τής Ζούγκλας
που έχει γίνει κι’ αυτός έξω
φρενών μέ τό νάνο, τεντώνει
πρός τά πίσω τό δεξι πόδι
του. ‘Ετοιμάζει τήν κλωτσιά
του γιά νά τόν τινάξη σάν
μπάλλα στόν άέρα.

“Ο Γκαούρ όμως έπεμβαί-
νει. Καί μόλις προφταίνει νά
σώση τόν Ποκοπικό, σπρώ-
χνοντας μέ δύναμι τόν Ταρ-
ζάν.

“Εκείνος βρίσκει πώς ή
σπρωξιά του ήταν θάναυση !
Προσβλητική!

Καί πριν ό μελαψός “Ελ-

— Νά! τοῦ κάνει ὁ Ταρζάν. Γιὰ νὰ μάθης ἄλλοτε, νὰ μὴν ἀνακατώνεσαι στὶς δουλειές μου!

ληνας προλάβει νὰ φυλαχτῇ, τοῦ δίνει μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στὸ πρόσωπο, μουγγρίζοντας :

— Νά, λοιπὸν κι' ἐσύ! Γιὰ νὰ μάθης νὰ μὴν ἀνακατώνεσαι στὶς δουλειές μου!...

ΟΙ ΜΑΥΡΟ! ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ

Ὅποιοσδήποτε ἄλλος νὰ δεχόταν μιὰ τέτοια ὑπεράνθρωπη γροθιά, θὰ σωριαζόταν κάτω ἀνίσθητος!...

Ὁ Γκαούρ ταλαντεύεται γιὰ λίγες στιγμές. Ὅμως καταφέρνει, τέλος, νὰ συγκρα-

τηθῇ. Δὲν πέφτει.

Κυττάζει μονάχα τὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας, χαμογελώντας πονεμένα. Καὶ τοῦ λέει :

— Καλύτερα ἔτσι, Ταρζάν! Ἡ γροθιά σου σ' ἐμένα ἔκανε λιγώτερο κακὸ ἀπ' ὅτι θὰ ἔκανε ἢ κλωτοῖά σου στὸν Ποκοπίκο!...

Καὶ προσθέτει ἀναστενάχοντας :

— Πάντως, αὐτὴ τῇ στιγμῇ, οὔτ' ἐγώ, οὔτ' ἐσύ ἔχουμε καιρὸ γιὰ καυγάδες. Πρέπει νὰ μακστε μονιασμένοι γιὰ νὰ μπο-

ρέσουμε ν' αντιμετωπίσουμε
τούς τρομερούς μας αντιπά-
λους! Μή ξεχνάς πώς πρέπει
γρήγορα νά σπάσουμε την πο-
λιορκία. Νά τρέξουμε νά βοη-
θήσουμε τὸ γιό σου! Μπορεῖ
νάχη πέση στὰ χέρια τῶν
Καννίβαλων!...

Ὁ Ταρζάν νοιώθει τὸ λά-
θος του. Χαμηλώνει τὰ μάτια
καὶ λέξι δὲν θγαίνει ἀπὸ τὰ
χεῖλια του...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἐπα-
ναλαμβάνει τώρα στὸν Ποκο-
πικό τὴν ἐρώτησι ποῦ τοῦ εἶχε
κάνει ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας :

— Πέσ' μας λοιπόν : Ὁ
Μπουχαράχ κι' οἱ ἀνθρωποφά-
γοι του θρίσκονται στοὺς πρό-
ποδες :

Ὁ νᾶνος τοῦ ἀποκρίνεται :
— Οἱ Καννιβαλαράδες, κά-
τω θόσκουνε ἀκόμα! Ὁ Ζευ-
γαροκέφαλος ὁμῶς πιάστηκε
στὸ δόκανο σάν... γκαργκα-
νάς !

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ, ἄλλοτε μὲ
λίγα κι' ἄλλοτε μὲ πολλὰ λό-
για, τί εἶχε συμβῇ, καταλή-
γοντας :

— Κι' ὅτι, ἀδερφέ μου, ἦ-
μαν ἔτοιμος νὰ κατεβάσω τὴ
χατζάρα μου καὶ νὰ τὸν κά-

Ξαφνικά ἓνα μεγαλόσωμο «Μαῦρο Πουλί» χαμηλώνει πάνω ἀπὸ
τὶς θανατερὲς φλόγες.

νω... μοναχοκέφαλο, νάσου ό
λεγάμενος...

— Ποιός ;

— Ό μπάριμπα Κόμπρας.
Εύτυχώς πού πρόλαβα και τό-
βαλα στά πόδια. Άλλοιώς θα
τόν... έσφαζα κι' αυτόνε!...

— Όλοι μαζί τώρα: οί δυο γί-
γαντες κι' οί συντρόφισσές
τους, τόν ρωτάνε με άγωνία:

— Ξέρεις λοιπόν ένα κρυ-
φό πέρασμα σ' αυτό τό πέτρι-
νο θουνό ;

— 'Αμέ!...

— Καί δέν μās τ'όχες πη ;

— Γιατί νά σās τό πώ ;
Μπας και μ' άρωτήσατε καμ-
μιά βολά ;

— "Ελα, Ποκοπικό! Πέσ' το
μας τώρα! τοῦ λέει μαλακά
και παρακλητικά ό Ταρζάν.

Ό νάνος τόν κυττάζει πά-
λι άγέρωχα :

— 'Εν πρώτοις, κύρ Μεγα-
λειότατε, τοῦ ξανακάνει, θγά-
λε άπ' τό μούσκιο τή φωνή
σου, καθότι... παραμαλάκωσε,
άδερφέ μου! "Όσο δέ διά «νά
σās πώ» τό κρυφό πέρασμα,
θα... γεράσετε νά περιμένετε!
Μονάχα τρεῖς άνοματάιοι θα
τό ξέρουν! έδω στη Ζούγκλα:
'Εγώ, τοῦ λόγου μου κι' ή ά-
φεντιά μου!... Χά, χά, χά!...

Η ΗΡΩΪΚΗ ΕΞΟΔΟΣ

Η Ταταμποῦ τόν θερμοπα-
ρακαλάει :

— "Ελα, Ποκοπικάκι μου!..
Πέσ' μας πού βρίσκεται. "Αν
μās αφήσης έδω, θα πεθάνου-
με άπ' τή δίψα και τήν πεί-
να! Δέν θα στεναχωρηθής γι'
αυτό ;

— Θα στεναχωρηθώ, αλλά
θα μου... περάση!

Η Τζέιν πάλι πετάει τό
φαρμάκι της :

— Ό μόνος τρόπος γιά νά
τόν κάνουμε νά μιλήση, λέει
στούς συντρόφους της, είναι
νά τόν χτυπήσουμε! Νά τόν
θασανίσουμε!...

Ό νάνος τήν κυττάζει σφίγ-
γοντας τή λαθή της σκουρια-
σμένης χατζάρας του :

— Μωρ' τί μās λές;! τής
κάνει. Για κόπιασε τοῦ λόγου
σου, ντέ! Νά δής γιά πότε θα
σέ κάνω νά ψάχνης κάτω, γιά
νά θρῆς τήν... κεφάλα σου!

'Επὶ τέλους! Με τή σειρά
του τώρα άρχίζει νά θυμώνη
κι' ό Γκαούρ :

— Μίλησε άνόητε! τοῦ φω-
νάζει δυνατά. Δέν καταλαβαί-
νεις λοιπόν, σέ τί φοβερό κίν-
δυνο θρισκόμαστε όλοι;

Ό Ποκοπικό κουνάει τήν
κεφάλα του :

— "Ωρες είναι νά σοῦ πώ
κι' έσένα νά θάλης στό... μού-
σκιο τή φωνάρα σου!...

Όλοι έχουν καταλάβει πιά
πώς ό ξεροκέφαλος νάνος δέν
πρόκειται νά μιλήση. Φαντά-
ζονται άκόμα πώς ίσως κι' όλ'
αυτά πού τοῦς εῖπε νά μὴν ή-
ταν άλήθεια! Πολλές φορές
κάνει κάτι τέτοια χορατά.

Καί, πρώτος ό Γκαούρ, ρί-
χνει τήν ιδέα.

— "Ετσι κι' άλλοιώς χαμέ-
νοι είμαστε! "Αν μείνουμε, έ-
δω πάνω στήν κορφή θα πε-
θάνουμε άπ' τή δίψα και τήν
πείνα. Καλύτερα λοιπόν νά
κατέβουμε. Κι' ό,τι είναι νά

γίνη, ἄς γίνη!

— Σὺμφωνοί! μурμουρίζουν ὅλοι.

— Ἐν τάξει! κάνει μ' ἐν-
θουσιασμό κι' ὁ Ποκοπίκο.

Ἡ Τζέϊν τὸν ρωτάει εἰρω-
νικά :

— Μπά; Μαζί μας λοιπόν,
θάρρης κι' ἐσύ; Γιατί δὲν κα-
τεβαίνεις, σίγουρα, ἀπ' τό...
κρυφό σου πέρασμα;

Ὁ Ποκοπίκο πού φοβάται
νὰ ξανατρύπωση σ' αὐτό, για-
τί τρέμει τὴν κόμπρα, τῆς ἀ-
ποκρίνεται :

— Δίκιο ἔχεις, κυρά Τέ-
τοια μου! Ἀπὸ κεῖ ἔπρεπε νὰ
κατέθω... Μὰ δὲν θὰ χωρέσω
νὰ περάσω! Ὁ Ζευγαροκέφα-
λος ἔφραξε μὲ τὴ μιὰ κεφάλαι
του τὸ στενὸ ἀνοιγμα. Ἡ τρύ-
πα φρακάρησε, γλέπεις...

— Ἐμπρός ! κάνει τώρα,
προστακτικά, ὁ Ταρζάν. Ἀς
κατέθουμε τὰ θράχια! Ὁ κα-
θένας ἄς κυττάξῃ νὰ σώσῃ
τὸν ἑαυτό του!...

Πρῶτος ὁ Γκαοὺρ ἀρχίζει
νὰ κατεβαίνει. Θέλει νὰ βρί-
σκεται αὐτὸς μπροστὰ ἀπ' ὀ-
λους. Ὅποιο κακὸ συναπάν-
τημα τύχη, νὰ χτυπήσῃ πρῶ-
τα στὰ δικά του στήθεια!...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
κι' οἱ δυὸ γυναῖκες ἀκολου-
θοῦν τὸν ἀτρόμητο μελαψὸ γί-
γαντα. Τελευταῖος πηδάει τὰ
θράχια πίσω τους ὁ φοβερός
καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο. Ἀνε-
μίζει πανηγυρικά τὴ χατζάρα
του, τραγουδῶντας ἓνα ἄγριο
πολεμικὸ στιχάκι του :

«Ἐμπρός, στοὺς πολιορκητὰς!
Ἦ τάν, πού λέν, ἢ ἐπὶ τὰς!

Μὴ λογαριάζετε ἐμπόδια.

Μπροστὰ καρδιά καὶ πίσω πό-
(δια ...)

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ὅμως ἀλλοίμονο!... Οἱ ἀ-
γαπημένοι μας ἥρωες δὲν ἔ-
χουν προλάβει νὰ φτάσουν
στὰ μισὰ τοῦ πέτρινου βουνοῦ.
ὅταν ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἀντη-
χοῦν ξαφνικά γύρω τους.

Ταυτόχρονα ἀμέτρητοι μαῦ-
ροι καννίβαλοι τοῦ Μπουχα-
ράχ, ξεπετιῶνται μανιασμένοι
μέσ' ἀπὸ τὶς εὐρύχωρες ρω-
γμές τῶν θράχων, ἢ πίσω ἀπ'
αὐτοὺς.

Ὁ Γκαοὺρ, ὁ Ταρζάν, ἀλλὰ
κι' οἱ δυὸ πανώριες κι' ἀτρό-
μητες συντρόφισσές τους, ἀν-
τιμετωπίζουν σὰν θερὰ τὴν ἀ-
προσδόκητη ἐπίθεσι τῶν ἀν-
θρωποφάγων. Γρεμοτοσάκι-
ζουν πολλοὺς ἀπὸ δαύτους
κάτω ἀπ' τὰ θράχια...

Ὅμως οἱ ἀντίπαλοι εἶναι
πολλοί! Καὶ οἱ ἥρωές μας ἀ-
φάνταστα ἐξαντλημένοι ἀπ'
τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα...

Ἔτσι, δὲν ἀργοῦν νὰ πέ-
σουν, μισολιπόθυμοι, στὰ χέ-
ρια τῶν μαύρων πολεμιστῶν
τοῦ δικέφαλου ἀνθρωποτέρα-
τος!...

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο κατα-
φέρει νὰ τοὺς ξεφύγῃ, τρυ-
πώνοντας στὴ σχισμὴ κάποιου
θράχου. Κι' ἀπὸ κεῖ, κυττά-
ζοντας μὲ συμπόνια τοὺς δυὸ
σκληρωμένους γίγαντες καὶ
τὶς γυναῖκες, μурμουρίζει σι-
γὰ καὶ θλιβερά :

— Σίγουρα γὰ ψήσιμο θὰ
σᾶς παγαίνουνε, φουκαράδες!

"Αειντε, τὸ λοιπόν: Καλὸ φάγωμα νάχετε, κ'... αἰωνία σας ἡ μνήμη!

Υστερα, θγύνοντας ἀπὸ τὴν κρυψώνα του, γλυστράει ἀπαρτηρήτος ἀπ' τὴν πίσω πλευρά τοῦ πέτρινου θουνοῦ. Καὶ κατεβαίνοντας στοὺς πρόποδες, τὸ θάζει στὰ πόδια, τρέχοντας ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ...

.....

"Ὡς ἀφήσουμε ὁμῶς τὸ νᾶνο νὰ τρέχει, κι' ὥς παρακολουθήσουμε τοὺς Καννίβαλους πὺ κατεβαίνουν τὰ βράχια, σέρνοντας μαζί τους, καταματωμένους καὶ μισοαναίσθητους τοὺς τέσσερες συντρόφους; Τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαούρ, τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού...

Κι' ἐπειδὴ, οἱ ἄμοιροι, δὲν μποροῦν νὰ θαδίζουν ὅπως ἐκεῖνοι, τοὺς κτυποῦν καὶ τοὺς κλωτσᾶνε ἀλύπητα!...

"Ἔτσι φθάνουν ὅλοι τοὺς κάτω στοὺς πρόποδες. Ὁ ἀπαίσιος Μπουχαράρ ὑποδέχεται τοὺς ἐχθροὺς του, καγχάζοντας καὶ μὲ τὰ δυὸ στόματα τῶν κεφαλῶν του.

— Χό, χό, χό!... Ἐπὶ τέλους; Πέσατε στὰ χέρια μας. Τώρα θὰ πέσετε καὶ ἰσά... στομάχια μας!

Καὶ διατάζει ἄγρια τοὺς πολεμιστὰς του:

— Ἐμπρὸς σκυλιά! Σῦρτε τοὺς κοντὰ στὴ Μεγάλῃ Πηγῇ. Κι' ἀνᾶψτε μιά τεράστια φωτιά γιὰ νὰ τοὺς ψήσουμε καὶ νὰ τοὺς φαῖμε!...

"Ἔτσι καὶ γίνεται...

Οἱ ἀνθρωποφάγοι τοὺς σέρνουν στὸ μέρος πὺ διέταξε ὁ Ἀρχηγὸς κι' ἀνάβουν γρήγορα τὴ μεγάλη φωτιά! Εἶναι ἔτοιμοι τώρα νὰ τοὺς πετάξουν πάνω στὶς λαίμαργες, θανατερὲς φλόγες τῆς!

"Ὅμως κανέναν ἀπ' αὐτοὺς δὲν δειλιάζει. Προσμένουν καρτερικὰ τὸ φρικτὸ θάνατο πὺ τοὺς ἐτοιμάζουν.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή μιά γνώριμη γυναικεία φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντά :

— Καλέ, σταθῆτε, καλέ!... Κάστανα, γιὰ ἀραποσίτια εἶναι, πὺ θὰ τοὺς ψήσετε ; Μπὰ πὺ κακοχρονιάχετε ἀλαίμαργοι ἀνθρώποι! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!...

Εἶναι ἡ κοντόχοντρη, μελιστάλακτη καὶ τσουλουφωτὴ Χουχού, πὺ φθάνει τρέχοντας καὶ παρουσιάζεται ἀλαφιασμένη μπροστὰ τοὺς.

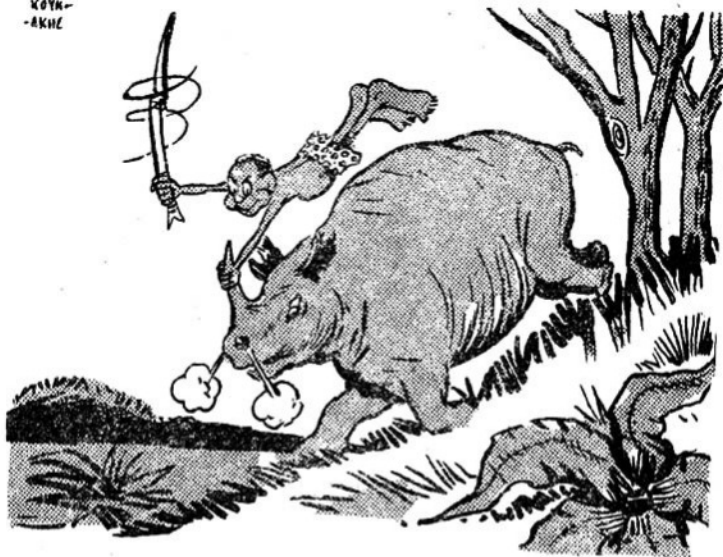
Ὁ Μπουχαράρ τὴ δείχνει στοὺς πεινασμένους ἀραπάδες του :

— Πετᾶχτε τὴν κι' αὐτὴ στὴ φωτιά. Ψαχνωμένη καὶ παχουλὴ εἶναι. Θὰ γίνῃ καλὸ ψητό!

Ἡ Χουχού ρίχνει μιά θυμωμένη ματιά στὸν μαῦρο ὑπεργίγαντα. Καὶ τοῦ φωνάζει :

— Οὐ, νὰ μοῦ χαθῆς, χρυσό μου! Καλὲ κ' ἐμένα θὰ ρίξης στὴ φωτιά, πὺ κακοψόφο νάχης, γλύκα μου;! Καλὲ σοῦ θαστεῖ ἡ καρδιά νὰ ροδοψήσης μιά νεράιδα τοῦ γυαλοῦ, ὥσπερ τοῦ λόγου μου;! Καλὲ ντροπὴ σου, κοτζᾶμ Ἀντρας! Κρίμας ποῦχεις κι' ἔ-

ΚΟΥΝ-
-ΑΚΗΞ

‘Ο Ποκοπίκο ξεφωνίζει κατενθουσιασμένος :
— ‘Αμάααν! Κσουμπούς γίνη κ’ άδερφέ μου!

Ένα ζευγάρι... κεφάλια. Μè
συγχωρείτε κιόλας!...

‘Αντί άπαντήσεως ό άπαί-
σιος ‘Αρχικανίβαλος ούρ-
λιάζει καί με τά δυό του στό-
ματα :

— Στή φωτιά! Ρίχτε τους
όλους στη φωτιά!

ΕΝΑΣ ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΟΣ
ΜΑΓΟΣ

‘Ομως, πριν οί ‘Ανθρωπο-
φάγοι προλάβουν νά έκτελέ-
σουν τή διαταγή του, κάτι ά-
ναπάντεχο γίνεται :

“Ένα μεγαλόσωμο μαύρο

κοράκι, χαμηλώνοντας από
τόν ούρανό, φθάνει πάνω από
τις φλόγες καί τούς καπνούς
της μεγάλης φωτιάς, Κράζει
δυνατά κι’ άγρια!...

‘Ο Γκαούρ καί ή Ταταμπού
τό αναγνωρίζουν: Είναι τό ά-
γαπημένο καί πιστό κοράκι
τους: ‘Ο χαμένος, από τόσον
καιρό, Πίκ.

Μ’ ένα στόμα, καί οί δυό
τους, φωνάζουν τώρα :

— Πίκ!... Πίκ!...

Τό τετραπέρατο κοράκι πού
τούς άκούει, κράζει πονεμέ-
να. Θλιβερά!...

Κι’ άμέσως φτερουγίζοντας

γρήγορα, χάνεται πίσω από τις κορφές των γύρω θεόρατων δέντρων.

‘Ο τερατόμορφος Μπουχαράχ είναι άφάνταστα προληπτικός. ‘Οπως κι’ όλοι οι πρωτόγονοι και άπολίτιστοι άνθρωποι!

‘Έτσι, παίρνει για κακό σημάδι την εμφάνισι του κορακιού. Και γνέφοντας στους ανθρώπους του να σταματήσουν, φωνάζει στο Μάγο της Φυλής που βρίσκεται κάπου εκεί :

— ‘Έ; Σκύλε Μάγο: Γιατί αυτό το καταραμένο μαύρο πουλί χαμήλωσε και φτερούγισε πάνω από τις φλόγες της φωτιάς μας; Μήπως ό μεγάλος μας Θεός δέν θέλει να ψήσω τους πέντε αυτούς καλοθρεμμένους σκλάβους;

‘Ο Μάγος της Φυλής των Κανιβάλων, με τη φρικιαστική μάσκα και τὰ πολύχρωμα φτερά στο κεφάλι, τόν καθησυχάζει :

— ‘Όχι, παντοδύναμε Μπουχαράχ!... ‘Ο μεγάλος Θεός έστειλε τὸ «Μαύρο Πουλί» για να σου πη πώς πρέπει να κάνης γρήγορα. Βιάζεται να ρουφήξη κι’ αυτός την όρεκτική τσίκνα από τις ροδοψημένες σάρκες τους!...

‘Όμως ό πεινασμένος Μάγος δέν προφταίνει να τελειώσει τὰ λόγια του. Σχεδόν άμέσως ένα παράξενο φτερούγισμα άκούγεται να πλησιάζη... Και πριν περάσουν λίγες στιγμές, άμέτρητα μεγάλοςωμα κοράκια φθάνουν πάνω από τὰ κεφάλια τους. ‘Ο ούρανός κρύβεται πίσω από

τις κατάμαυρες φτερούγες τους.

Και νά: ‘Όλα μαζί τώρα, χαμηλώνουν άπότομα. Με τὰ μεγάλα σκληρά τους ράμφη, χτυπούν άλύπητα στὰ κεφάλια τούς ‘Ανθρωποφάγους. Τὰ ματώνουν. Τούς άνοίγουν πληγές!

Οί μαύροι Κανιβάλοι σηκώνουν τρομαγμένοι τὰ κοντάρια τους. Προσπαθούν να τὰ χτυπήσουν...

‘Όμως: χαμένος κόπος! Τό μόνο που καταφέρνουν είναι να χτυπιώνται μεταξύ τους. Νά σπάζουν τὰ ματωμένα κεφάλια τους!...

Μεγάλο κακό και συμφορά γίνεται...

Οί ‘Ανθρωποφάγοι έχουν παρατήσει τώρα τούς δεμένους σκλάβους τους. Παλεύουν άπεγνωσμένα για να σωθούν από τη θανατερή επίθεση των άμέτρητων φτερωτών δαιμόνων.

‘Ο δικέφαλος Μπουχαράχ τρίζει με λύσσα τις τέσσερες μασσέλες του. Δεισιδαίμονας, καθώς είναι, πιστεύει πώς ή επίθεσι των κοράκιων είναι όργη Θεού.

‘Έτσι, τραβάει τὸ μεγάλο πρωτόγονο μαχαίρι του. Και κάνοντας να τὸ καρφώσει στὰ στήθεια του τερατόμορφου Μαγου του, ούρλιάζει :

— Σκύλε!... ‘Εσύ φταίς για όλα!... ‘Ο Θεός δέν θέλει να κάψω τούς σκλάβους μου!...

‘Όμως δέν προφταίνει να τὸν χτυπήση...

Τήν ίδια στιγμή, ό τετραπέρατος Πικ — αυτός που είχε

κουβαλήσει και τ' άλλα κοράκια — κάνει κάθετη έφορμησι. Και πέφτοντας πάνω στον 'Αρχικανίβαλο σαν θολίδα, χτυπάει με τὸ ράμφος και τὰ δυὸ του κεφάλια...

ΟΙ ΦΤΕΡΩΤΟΙ «ΜΑΥΡΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ»

‘Ο Μπουχαράχ οὐρλιάζει ἀπὸ τοὺς πόνους. Θυμώνει τώρα και μ' αὐτὸν τὸν ἄγριο Θεό του:

— Σκύλε Θεέ μου! μουγρίζει. 'Αφοῦ δὲν θέλεις νὰ τοὺς σπαράξουν οἱ φλόγες, θὰ τοὺς σπαράξῃ τὸ μαχαίρι μου!

Καί, τυφλωμένος ἀπὸ θυμὸ και μῖσος, χύνεται πάνω στοὺς δεμένους σκλάβους του. Μοιάζει σὰν μανιασμένος χάρος πὺ θέλει ν' ἀρπάξῃ τίς ψυχές τους.

Μὰ οὔτε κι αὐτὴ τὴ φορὰ προφταίνει...

‘Ο Πίκ, μαζί μ' ἓνα ἄλλο ἀπὸ τ' ἀμέτρητα κοράκια, χύνονται γιὰ δεύτερη φορὰ πάνω του. Γατζώνονται με τὰ νύχια τους στὰ πυκνά σγουρά μαλλιά τῶν δυὸ κεφαλιῶν τοῦ 'Αρχικανίβαλου...

‘Αμέσως, σκύβοντας μπροστά, τὸν χτυποῦν στὰ τέσσερα μάτια, με τὰ μεγάλα σκληρὰ ράμφη τους. Τὸν τυφλώνουν!

‘Αλλοίμονο! Τὸ φοινικὸ μαχαίρι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μπουχαράχ. ‘Ο ἀπαίσιος αὐτὸς κακοῦργος στριφογυρίζει σὰν τρελλός!

‘Απὸ τίς τέσσερες πληγές τῶν ματιῶν του, τρέχει κόκκι-

νο ἀχνιστὸ αἷμα... ‘Απὸ τὰ δυὸ του στόματα βγαίνουν κόκκινοι ἀφροί!

Καί νά: Τὸ θαθὺ σκοτάδι πὺ — τυφλωμένος καθὼς εἶναι τώρα — ἱντικρύζει γύρω του, μαζί με τοὺς φρικτοὺς κι ἀθάστακτους πόνους πὺ νοιώθει, σαλεύουν τὸ ἀδύναμο λογικὸ του. Καί σὰν λυσασμένο θειδὸ ἀρχίζει ν' αὐτοσπαράζεται...

Τὰ τυφλωμένα κφάλια του γυρίζουν. Τὸ ἓνα δαγκώνει τὸ ἄλλο: Ξεσχίζονται με τὰ φοβερά δόντια τους.

Πιὸ φρικτὸ και τραγικὸ θέαμα, δὲν θὰ μπορούσε κανένας νὰ φανταστῇ...

Τέλος, με τὸ δεξι χέρι, ἀρπάζει και σφίγγει τὸ λαιμὸ τοῦ ἀριστεροῦ του κεφαλιοῦ. ‘Ενῶ τὸ ἀριστερὸ χέρι του σφίγγει τὸ λαιμὸ τοῦ δεξιοῦ του κεφαλιοῦ...

Τὰ στόματα τοῦ μαύρου Τέρατος ἀνοίγουν διάπλατα. Οἱ γλώσσες του πετιῶνται ἔξω. Βραχνοὶ κι ἀπαίσιοι ρόγχοι ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ σφιγμένα λαρύγγια του!

Εἶναι ἓνα ἀφάνταστα τρομακτικὸ θέαμα: ‘Ο ἴδιος πασχίζει νὰ πνίξῃ τὸν ἑαυτοῦ του!

‘Ωσπου τέλος, ὁ μανιασμένος 'Αρχικανίβαλος σωριάζεται κάτω... Σφαδάζει μουγρίζοντας γιὰ λίγες στιγμές ἀκόμα. Καί μένει ἀκίνητος. Νεκρός!

— Ξεψύχησε, τὸ χρυσὸ μου! κάνει ἡ Χουχού. ‘Η μισὴ ψυχὴ του βγήκε ἀπ' τὸ ἓνα στόμα, κ' ἡ ἄλλη μισὴ ἀπ' τ' ἄλλο!

Οι μαῦροι πολεμιστές του παλεύουν ακόμα — γύρω ἀπ' τις φλόγες τῆς φωτιάς — μετὰ τὰ φοβερά κοράκια.

Τὸ αἷμα, ἀπὸ τὰ σπασμένα τους κεφάλια, θάφει κόκκινα τὰ μαῦρα πρόσωπά τους...

Ὅμως οἱ πόνοι καὶ ὁ κίνδυνος τοὺς ἔχουν ἀφάνταστα ἐξαγριώσει. Ἐχουν πετάξει πιά τὰ κοντάρια. Χτυπᾶνε τὰ κοράκια μετὰ τὰ τεράστια μαχαίρια τους. Τὰ καρφώνουν στὸν ἀέρα μετὰ αὐτά. Τὰ σκοτώνουν!

Μὰ ὁ Πίκ, πὺ εἶναι ἀφάνταστα ἔξυπνο πουλὶ βλέπει τὸν κίνδυνο. Καταλαβαίνει πὺς γρήγορα οἱ φτερωτοὶ σύντροφοὶ του θὰ παρατήσουν τὴ μάχη. Καὶ θὰ πετάξουν μακριὰ γιὰ νὰ σωθοῦνε...

Ἔτσι παρατάει, πρῶτος αὐτός, τὸν ἀγώνα. Καὶ πετώντας ψηλά, σκίζει σὰν μαῦρη σαῖτα τὸν ἀέρα... Φθάνει γρήγορα στὴν περιοχή πὺ ζοῦν οἱ πίθηκοι... Στέκει στὴν κορφή κάποιου θεόρατου δέντρου. Καὶ κράζει παράξενα. Σὰ νὰ φωνάζει κάποιον. Σὰ νὰ μιλάει...

Καὶ νά: Δυὸ πίθηκοι ξεχωρίζουν ἀπὸ ἕνα μεγάλο κοπάδι. Κι ἀμέσως τὸ θάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν κατὰ τὴ Μεγάλη Πηγὴ.

Ὁ Πίκ φτερουγίζει πάλι. Καὶ γρήγορος σὰν ἀστραπή, φθάνει στὴ μεγάλη πράσινη πεδιάδα. Ἐκεῖ πὺ θόσκουν οἱ ἐλέφαντες τῆς περιοχῆς...

Ψάχνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὡσπου τέλος θρῖσκει αὐτὸ πὺ ζῇ. Τάει Κάθεσαι στὸ κῶλι ἐνός

γίγαντῶσωμου ἐλέφанта. Κράζει πάλι παράξενα. Σὰ νὰ τοῦ λὲη κάτι...

Σὲ λίγες στιγμὲς φεύγει κι ἀπ' ἐκεῖ. Παίρνει τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Φτερουγίζει μετὰ ἀσύλληπτη ταχύτητα κατὰ τὴ Μεγάλη Πηγὴ!

ΔΥΟ ΠΙΣΤΕΣ ΜΑΪΜΟΥΔΙΤΣΕΣ

Οἱ μανιασμένοι Κανίθαλοι τοῦ νεκροῦ Μπουχαράχ, θερίζουν τώρα μετὰ μαχαίρια τους τὰ κοράκια... Τὰ μαῦρα πουλιά εἶναι ἔτοιμα νὰ τοὺς παρατήσουν. Νὰ πετάξουν φοβισμένα μακριὰ...

Ἄν γίνη αὐτὸ τότε, λευθεροὶ οἱ ἀνθρωποφάγοι, θὰ χυθοῦν νὰ σπαράξουν τοὺς πέντε δεμένους σκλάβους. Πὺ θρῖσκονται πλάι στὶς φλόγες τῆς τεράστιας φωτιάς.

Ὅμως νά: Ἐκεῖνὴ τὴ στιγμή φθάνουν λαχανιασμένες, ἀπ' τὸ τρέξιμο, οἱ δυὸ μαϊμουδίτσες. Ἡ μία εἶναι ἡ Βάτ καὶ ἡ ἄλλη ἡ Τσίτα...

Ἡ Βάτ τρέχει ἀμέσως κοντὰ στὸν Γκαοῦρ. Μετὰ κοπτερὰ δόντια τῆς πριονίζει τὰ γερά χορτόχοινα πὺ τὸν δέχονται...

Μὰ καὶ ἡ Τσίτα ταυτόχρονα, κάνει τὸ ἴδιο καὶ στὸν Ταρζάν.

Ἔτσι, μέσα σὲ λίγες στιγμὲς, οἱ δυὸ γίγαντες πετιῶνται ὀρθοὶ καὶ λευθεροὶ! Κι ἀμέσως λύνουν τὶς δυὸ συντροφιστές τους καὶ τὴν ἀμοιρὴ Χουχοῦ.

Ἡ μελιστάλακτη μαῦρη πυ-

γμαία ξαναρίχνει μιά ματιά στο πτώμα του δικέφαλου Μπουχουράν. Κι αναστενάζει σπαραξικάρδια: Σάν σαμπρέλλα φορηγού αυτοκινήτου που ξεφουσκώνει:

— Αιώνια σου ή μνήμη, χρυσό μου! Μακάρι κι ο Ποκοπίκος μου νά είχε δυο κεφάλια. Καθότι, έχοντας δυο κεφάλια, θά είχε και δυο στόματα. Και έχοντας δυο στόματα, θά είχε τέσσερα χείλια. Όπότε και τὰ φιλιὰ του θά ἦτανε διπλά! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ταρζάν κι ὁ Γκαούρ θγάζουν τώρα τὶς τρομακτικὲς κραυγὲς τους:

— 'Αόοοο! 'Ααααόοοοοο!

— 'Οουουου! 'Οοοούουου!

Τὰ γύρω θουνά ἀντιλαλοῦν ἄγρια...

Καὶ οἱ δυὸ ἀτρόμητοι γίγαντες ὀρμᾶνε ἀκράτητοι πάνω στοὺς Καννίβαλους. Σὲ κάθε γροθιά τους σωριάζεται κ' ἕνας κάτω!

Μεγάλο κακὸ γίνεται!

Τὸ ἴδιο κάνουν κ' οἱ δυὸ ἀτρόμητες συντρόφισσές τους. Μὲ πέτρες καὶ χοντρά κλαδιά χτυπᾶνε ἀλύπητα τοὺς φοβεροὺς ἀντίπαλους.

Ὅμως οἱ ἀρσάδες εἶναι ἀμέτρητοι. Κράτᾶνε μεγάλα φονικά μαχαίρια. "Άλλοι ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν σηκώσει ἀπὸ κάτω καὶ τὰ κοντάρια τους.

Μὲ τὰ καταματωμένα, ἀπὸ τὰ κοράκια, κεφάλια τους μοιάζουν μὲ λαβωμένα θεριά!

Οἱ δυὸ γίγαντες, μαζί μὲ τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού, πολὺ

δύσκολα θὰ τὰ θγάλουν πέρα μαζί τους.

Ἡ Χουχού, τραβηγμένη παρᾶμερα, παρακολουθεῖ τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Καὶ ἀναστενάζει πονεμένα:

— "Άχ, θάχ, "Άντρακλά μου δυσθεόρατε! Καλὲ γιὰ τὶς νὰ μὴν εἶς' ἐδῶ νὰ σφάξης μὲ τὴν ψυχὴ σου!

Ὅμως ἀλλοίμονο: Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκαούρ, κυνηγώντας νὰ χτυπήσῃ κάποιον Καννίβαλο, σκουντάφτει σὲ μιά πέτρα. Καὶ σωριάζεται θαρὺς κάτω...

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ!

Τρεῖς — τέσσερς ἀπὸ τοὺς μανιασμένους ἀρσάδες χύνονται ἀμέσως πάνω του. Τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

Ὁ Ταρζάν ὀρμᾶει ἀτρόμητος νὰ σπαράξῃ τοὺς "Άνθρωποφάγους. Νὰ τὸν σώσῃ...

Μὰ τίποτα δὲν καταφέρει. Γρήγορα Βρίσκει τὴν ἴδια τύχη. Πέφτει κι αὐτὸς σκλάβος τῶν ἄλλων Καννιβαλων πού, στὸ μεταξύ, ἔχουν φθάσει ἐκεῖ γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς συντρόφους τους.

Ἡ Ταταμπού καὶ ἡ Τζέιν βλέπουν τὸ κακὸ ποὺ γίνηκε. Καὶ χωρὶς νὰ λογαριάσουν καθόλου τὸν κίνδυνο τῆς δικῆς τους ζωῆς, χύνονται ἀκράτητες πάνω στοὺς ἄγριους ἀρσάδες. Μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τους ζητᾶνε νὰ τοὺς ξεσχίσουν τὶς μαῦρες σᾶρκες! Νὰ σώσουν τοὺς δυὸ ἀνήμπο-

ρους κ' αἰχμάλωτους συντρόφους τους.

Οἱ στιγμὲς εἶναι ἀφάνταστα τραγικὲς καὶ κρίσιμες!

Ὁ τετραπέρατος Πίκ, ποὺ ἔχει ἀπομείνει μόνος καὶ φτερογίζει — τραυματισμένος κι ἀνήμπορος — πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, κρᾶζει θλιθερὰ καὶ πένθιμα...

Ἡ Βάτ καὶ ἡ Τσίτα δὲν ἔχουν τὴ δύναμι νὰ τοὺς προσφέρουν καμμιὰ ἄλλη βοήθεια...

Νὰ ὅμως: Ξαφνικά ἡ πονεμένη φωνὴ τοῦ μαύρου Πουλιού, γίνεται χαρούμενη... Ἐνῶ, ταυτόχρονα, βαρὺ ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζει...

Σὲ λίγες στιγμὲς ἓνα μεγάλο κοπάδι, ἀπὸ γιγάντιους ἐλέφαντες, φθάνει τρέχοντας στοῦ μέρους ποὺ γίνεται τὸ φοβερό μακελειό!

Μπροστὰ ἀπὸ τὰ τεράστια αὐτὰ παχύδερμα προχωρεῖ ὁ Σόμ. Ὁ πιστὸς καὶ ἀγαπημένος Ἐλέφαντας τοῦ ὑπέροχου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Εἶναι αὐτὸς ποὺ ὁ Πίκ — ὅπως εἶδαμε — εἶχε σταθῇ στοῦ κεφάλι του κ' ἔκραζε σὰ νὰ τοῦ μιλοῦσε. Σίγουρα θὰ τὸν εἶχε εἰδοποιήσῃ νὰ τρέξει στὴ Μεγάλη Πηγὴ. Ἐκεῖ ποὺ κινδύνευε ὁ φίλος τοῦ Ταρζάν.

Καὶ νά: Οἱ φοβεροὶ Ἐλέφαντες ποδοπατᾶνε τώρα τοὺς μαύρους Καννίβαλους. Κ' ἐκείνοι, τρομάζοντας ἀφάνταστα μπροστὰ στὴ φοβερὴ ἐπιδρομὴ τους, παθαίνουν πανικό!

Ἔτσι, παρατᾶνε γρήγορα

τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ταρζάν. Καὶ τὸ θάζουν στὰ πόδια, οὐρλιάζοντας σὰν τρελλοί, γιὰ νὰ σώσουν τὰ βρωμερὰ τομάρια τους!

... ..
Σὲ λίγο ὅλα ἔχουν τελειώσει... Οἱ δυὸ γίγαντες, οἱ συντρόφισσές τους καὶ ἡ Χουχού, ἔχουν πιά σωθῇ...

Ὁ Ταρζάν χαϊδεύει τὴν προβοσκίδα τοῦ Σόμ. Ἡ Ταταμποὺ καὶ ἡ Τζέιν, σφίγγουν στὴν ἀγκαλιά τους τὴ Βάτ καὶ τὴν Τσίτα. Ὁ Γκαοῦρ κρατᾶει στὰ χέρια του καὶ χαϊδεύει τὸν τετραπέρατο Πίκ...

Ἡ Χουχού μένει παραπνεμένη.

— Καλὲ μονάχα ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ χαϊδέψω τίποτις! Λεῖπει κι ὁ Ποκοπίκος μου, γλέπεις, ποὺ κακοψόφο νάχη τὸ χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὅλοι τώρα ἐτοιμάζονται νὰ φύγουν. Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποὺ θὰ φιλοξενήσουν τοὺς Ἀρχοντες τῆς Ζούγκλας πάνω στὴν ἀπάτητη κορυφὴ τοῦ περήφανου πέτρινου βουνοῦ τους...

— Θὰ ῥθῆς κ' ἐσύ, μαζί μας, Χουχού; ρωτᾶει ἡ Τζέιν τὴν πυγμαία ποὺ στέκει συλλογισμένη κι ἀναποφάσιστη.

— Ὅχι! τῆς ἀποκρίνεται. Πρέπει νὰ ψάξω ἐπὶ τῆς Ζουγκλὸς νὰ ἐξεύρω τὸν Ἀντρακλά μου! Ἄν εἶναι ζωντανός, νὰ τὸν... φονεύσω ποὺ μ' ἐγκατέλειψε! Κι ἂν εἶναι ἀποθացμένος, νὰ τὸν ἀναστήσω μὲ τὰ φιλιά μου! Μὲ συγχωρεῖτε

κιδλας!

Όμως νά: Ξαφνικά από τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα ἕνας παράξενος θόμβος φτάνει στ' αὐτιά τους.

Καὶ πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, κάτι ἀπίστευτο ἀντικρύζουν τὰ μάτια τους.

Πάνω στὸν οὐρανὸ παρουσιάζεται ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο. Πετᾷει κάνοντας θόλ πλανέ, σὰν πουλὶ μὲ ἀπλωμένα δεξιὰ κι ἀριστερὰ τὰ χέρια. Όμως τὸ κορμὶ τοῦ εἶναι μαζεμένο κι ὅχι τεντωμένο ὅπως τῶν πουλιῶν.

Στὰ προτεταμένα πσινά

τοῦ βρίσκεται δεμένη μιὰ συσκευή μ' ἕναν, ἀρκετὰ μεγάλο, ἔλικα ποῦ περιστρέφεται μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα.

Ὁ νᾶνος κάνει μερικές θεαματικές θόλτες πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, ξεφωνίζοντας πανηγυρικά:

—Γειά σας, θρέεε! Καλοσώρισα, θρέεεε! Καλῶς σᾶς βρήκα, θρέεεεε!

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΡΙΝΟΚΕΡΟΣ

Καλύτερα ὅμως νὰ πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους...

Ξαφνικά παράξενος θόμβος ἀκούγεται. Οἱ δύο γίγαντες, οἱ συντρόφισσές τους καὶ ἡ Χουχού σηκώνουν τὰ κεφάλια τους ἀνήσυχoi

“Ας γυρίσουμε λίγο πίσω στην Ιστορία μας. Κι ἄς παρακολουθήσουμε τὸν διαβολεμένο Ποκοπίκο ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὸν ἀφήσαμε...

“Ήταν— ὅπως θυμόσαστε — τότε πού, παρατῶντας τοὺς δυὸ γίγαντες καὶ τὶς συντρόφισσές τους στὰ χέρια τῶν ἀνθρωποφάγων, ἔφθασε στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Καὶ τόβαλε στὰ πόδια τρέχοντας...

Ὁ νᾶνος εἶχε καταλάβει τὸν τραγικὸ κίνδυνο τῶν ἀγασπημένων του συντρόφων. Ἐπρεπε νὰ θρῇ κάποιον τρόπο νὰ τοὺς σώσει. Νὰ κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐμποδίσει τοὺς μαγισμένους Καννίβαλους νὰ τοὺς κάψουν ζωντανούς!

Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε νὰ τρέξει στὴν ξυλένια καλύβα τοῦ γενναίου κι ἀτρόμητου Μάξ “Αρλαν. “Ὑστερα νὰ πάη νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τοῦ τρελλοῦ γοριλλάνθρωπου Νταμπούχ...

Μὰ γρήγορα ἀναγκάστηκε ν’ ἀλλάξῃ γνώμη. Τί μπορούσαν νὰ κάνουν αὐτοί, μπροστὰ στοὺς τόσους καὶ τόσους Ἀνθρωποφάγους πού θὰ εἶχαν ν’ ἀντιμετωπίσουν.

“Ἔτσι, παίρνει μιὰ ἄλλη ἀπόφασι:

— Κουράγιο, ἀδερφέ μου “Αντρακλα, λέει στὸν ἑαυτὸ του. Πρέπει νὰ τρέξω στὴν καταπαχτέρα τοῦ Νάχρα Ντούκου! Τοῦ μοναχομιμᾶτη Μάγου! Μονάχα αὐτὸς μὲ τὰ μάγια καὶ τὰ σολωμονικά του θὰ μπορέσῃ νὰ κάνει τοὺς ἀνθρωποφάγους νὰ κοιμηθοῦν

ἀπόψε... νηστικοί! Ἵλλοιῶς, κλάφτα Χαράλαμπε!

Καὶ ὁ Ποκοπίκο προχωρεῖ γιὰ τὰ μακρυνὰ ἐρείπια τοῦ Ἀρχαίου Ναοῦ. Ἐκεῖ πού βρίσκεται ἡ θαθεῖα φρικτὴ κατακόμβη πού ζῇ ὁ παντοδύναμος Μάγος τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας...

Ὅμως στὸ δρόμο του, ὁ ἄμοιρος, εἶχε κακὸ συναπάντημα.

Ήταν ἓνας λυσσασμένος ρινόκερος. Πού μόλις θρέθηκε μπροστά, χύθηκε, κατὰ πάνω του, μὲ κατεβασμένο κεφάλι καὶ προτετομένο τὸ θανατερὸ κέρατο τῆς μύτης του...

Ἵλλοιμονο ἀν πρόφταινε νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ αὐτό. Θὰ τὸν τίναζε κομματιασμένον στὸν ἄερα.

Μὰ ὁ νᾶνος — ψύχραιμος ὅπως πάντα — περιμένει τὸ λυσσασμένο θηριὸ νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ὑστερα παραμερίζει ἀπότομα, ἀφήνοντας τὸν δυσκίνητο ρινόκερο νὰ προσπεράσῃ. Τέλος καὶ μὲ τὴν καταπληκτικὴ σφελτάδα του, πηδάει σὰν μαῦρος ψύλλος. Καὶ θρονιάζεται πάνω στὸν σβέρκο τοῦ θηρίου! Ἐκεῖ καὶ γιὰ νὰ σιγουρευτῇ, σκύβει μπροστά. Καὶ ἀρπάζεται μὲ τὶς δυὸ παλᾶμες τοῦ ἀπ’ τὸ μεγάλο καὶ σουθλερὸ κέρατο τῆς μύτης του...

Ὁ λυσσασμένος ρινόκερος πού νοιώθει πὼς ὁ μικρὸς μαῦρος ἀνθρωπάκος θρίσκεται πάνω του, μανιάζει ἀκόμα περισσότερο. Στριφογυρίζει δεξιὰ κι ἀριστερά. Τίναζει ψηλὰ τὰ πισινὰ του ποδάρια

Καὶ κάνει ὅτι μπορεῖ γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ ἀπ' τὸ σθέρκο του τὸν ὀχληρὸν ἐπισκέπτη...

Βλέπει ὅμως πῶς τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρει. Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια, σὰ νὰ θέλῃ νὰ λυτρωθῇ ἀπ' αὐτὸν μὲ τὴ φυγὴ!

— 'Αμάν! Καουμπόυς γίνῃκ' ἀδερφέ μου! ξεφωνίζει χαρούμενος ὁ Ποκοπίκο.

Ἔτσι τὸ θεριὸ — ἀκολουθῶνας ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπ' αὐτὴν ποῦ εἶχε πάρει ὁ νᾶνος — φθάνει κάποτε στὴν ὄχθη μιᾶς μεγάλης καὶ θαθεῖας λίμνης...

Καί, τυφλωμένος ἀπ' τὴ λύσσα καθὼς ἦταν, πέφτει μέσα στὰ κρύα γαλαζοπράσινα νερά της. Ἔτσι — πρὶν προλάβῃ νὰ πνιγῇ — ἀπομένει νεκρό. (*)

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΦΑΣΟΛΑΔΑΣ!

Ὁ Ποκοπίκο, κολυμπώντας γρήγορα, καταφέρνει νὰ βγῇ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἀπ' ἐκεῖ, ρίχνοντας ἀγέρωχη ματιά στὸ πτώμα τοῦ ρινόκερου ποῦ ἐπιπλέει μουρμουρίζει:

— Γιὰ κύττα τὸ ρινοκεράκι! Τὰ τίναξε, τὸ φουκαριάρικω χωρὶς νὰ τό... σφάξω!

Ἔσπερα, κάθεται σὲ μιὰ πέτρα τῆς ὄχθης γιὰ νὰ ξεποστᾷ. Καὶ πετώντας πετραδάκια στὰ νερά, σιγανο-

(*) Τὰ λυσσασμένα ζῶα πεθαίνουν ἀμέσως μόλις ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ νερό.

τραγουδάει φάλτσα ἕνα στιχάκι του :

«Νάταν ἡ θάλασσα χαλδᾶς,
κι ὁ οὐρανὸς μιὰ σκάλα!
Νὰ ρθῆς, Χουχοῦ μου, νὰ μὲ δῇς
πῶς ἔμεινα.... μουκάλα!».

Ὅμως, λίγο πιὸ πέρα, πῶς ἀπὸ ἕναν μεγάλο θάμνο, βλέπει νὰ ξεπετάγεται καπνός.

Ὁ νᾶνος πετιέται ὀρθὸς καὶ τρέχει ἐκεῖ νὰ 'δῇ τί συμβαίνει.

Εἶναι ἕνα μπουλούκι ἀπὸ μαύρους ξυλοκόπους ποῦ σὲ μιὰ πρωτόγονη χύτρα βράζουν τὸ φαγητό τους:

— Τί καλὰ μαγειρεύετε, ἀδερφέ μου; τοὺς ρωτᾷ.

— Φασόλια! τοῦ ἀποκρίνονται. Μᾶς τὰ στείλανε ἀπὸ τὸ Μεγάλο Λιμάνι...

— Ἀμάν! κάνει ὁ Ποκοπίκο μ' ἐνθουσιασμό. Δυὸ μεγάλους ἔρωτες ἔχω στὴ ζωὴ μου: Τὴ Χουχοῦ καὶ τὴ... Φασουλάδα!

Καὶ καθὼς ξερογλείφεται, σκάει τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι του:

«Μές' τὸ τσουκάλι τὸ παλῆο
σὰν βράξεις, φασουλάδα,
μοιάζεις μὲ θάλασσα πλατειὰ
καὶ μούρχεται ζαλάδα!....
Εἶσαι φαί' ποῦ ἄμα μῆς
μέσα στὴ στομαχάρα,
τόσο ἐνθουσιάζεται
ἡ δόλια μας κοιλάρα,
π' ἀρχίζει γύρω της θαιρεῖες,
μπάμ — μπούμ, νὰ ρίχνῃ... κου-
(μπουριές!).»

Ὅμως ξαφνικὰ ἕνας δυνα-

τὸς βόμβος φθάνει στ' αὐτία
τους, ψηλά ἀπὸ τὸν οὐρανό.

— Βrrrrr... θrrrrr...

Οἱ ξυλοκόποι τρομάζουν ἀ-
φάνταστα. Τὸ θάζουν πανι-
κόβλητοι στὰ πόδια. Σὲ λίγο
χάνονται ὅλοι πίσω ἀπὸ τὴν
πυκνὴ κι' ἄγρια θλάστησι
τῆς περιοχῆς...

Ὁ νᾶνος τρυπώνει — τρο-
μαγμένος κι αὐτὸς — μέσα σ'
ἓνα πυκνὸ θάμνο. Καὶ μὲ τὸ
κεφάλι ἀνασηκωμένο ψάχνει
στὸν οὐρανό.

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λί-
γες στιγμές, πάνω ἀπὸ τὶς
κορφές τῶν θεόρατων δέν-
τρων, παρουσιάζεται τὸ παρά-
ξενο ἀεροσκάφος τοῦ Τσέν
Χού (*). Τοῦ Σκοτεινοῦ Ἀν-
θρώπου» ὅπως τὸν λέμε.

Σχεδὸν ἀμέσως ἡ ἀλόκοτη
αὐτὴ ἱπταμένη συσκευή του,
ποὺ εἶναι ἀκόμα καὶ αυτοκί-
νητο καὶ πλεούμενο καὶ ὑπο-
βρύχιο, προσγειώνεται στὴν
ὄχθῃ τῆς λίμνης. Πολύ - πο-
λὺ κοντὰ στὸ θάμνο ποὺ ἔχει
τρυπώσει ὁ Ποκοπικό.

Φαίνεται πῶς ὁ «Κίτρινος
Διάβολος» διψάει ἀφάνταστα!
Γιὰτὶ ἀμέσως, πέφτοντας
μπρούμυτα, ἀρχίζει νὰ πίνει
μὲ λαχτάρα ἀπὸ τὸ, ὅχι τόσο
καθαρό, νερὸ τῆς λίμνης.

Ὅμως ὁ νᾶνος ποὺ ἔχει
«προηγούμενα» μὲ τὸν Κά-
κοῦργο Ἐπιστήμονα, θρῖσκει
τώρα τὴν εὐκαιρία. Καὶ πη-
δώντας σὰν ψύλλος ἀπὸ τὴν

κρυψώνα του, θρῖσκεται μ' ἔ-
να πῆδημα κοντὰ του. Ἔτσι,
κ' ἐνῶ ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ —
πεσμένος τὰ μπρούμυτα — νὰ
πίνει νερὸ, σηκώνει τὴ χατζά-
ρα. Καὶ τοῦ δίνει, μὲ τὴ σκου-
ριασμένη λάμα της, ἓνα γερὸ
χτύπημα στὸ κεφάλι.

Ὁ τρομερὸς Κινέζος Τσέν
Χού θγάζει ἓνα πονεμένο θογ-
γητό. Κι ἀπομένει ἀκίνητος
στὴ θέσι ποὺ θρῖσκεται. Σὰν
σκοτωμένος.

Ὁ Ποκοπικό πανηγυρίζει :
— Πᾶς κ' ἐσύ, φουκαρά
μου! Εἶχα δὲν εἶχα, στὴ μᾶσ-
σησα τὴν... ψυχάρα!

Ὑστερα μπαίνει στὸ ἀερο-
σκάφος του καὶ τὸ περιεργά-
ζεται. Ἐκεῖ θρῖσκει ἓνα μι-
κρὸ ἀνταλλακτικὸ μοτέρ μὲ
ἔλικα. Τὸ παίρνει καὶ τὸ ζῶ-
νει στὰ πσινά του. Τέλος, κα-
τεβάζοντας ἓνα μοχλὸ θάζει
τὴ μηχανὴ σὲ κίνησι.

Ἔτσι ὁ ἔλικας ποὺ περι-
στρέφεται δαιμονισμένα, ἀρχί-
ζει ν' ἀνυψῶν τὸ νᾶνο. Νὰ
τὸν ἀνεβάξῃ ψηλὰ στὸν οὐρα-
νό. Ἀπ' ἐκεῖ βλέπει τώρα ὁ-
λόκληρη τὴ Ζούγκλα. Καὶ τι-
μονάροντας μὲ τὰ χέρια του,
παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὴ
Μεγάλη Πηγὴ...

... ..
Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσου-
με ἐκεῖ στὴ Μεγάλῃ Πηγῇ.
Κοντὰ στοὺς δυὸ γίγαντες,
τὶς συντροφιστές τους καὶ τὴ
Χουχού.

Ὅπως θυμόσαστε, εἶδαμε
τὸν Ποκοπικό νὰ φθάνῃ — μὲ
τὸν ἔλικα πίσω του — ξεφωνί-
ζοντας πανηγυρικά:

— Γειά σας, θρέεε! Καλω-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τεῦχος ἀρ. 82 ποὺ ἔχει τὸν τί-
τλο: «ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙ-
ΝΟΣΑΥΡΟΣ».

σώρια, θρέεεεεε! Καλῶς
σὰς βρήκα, θρέεεεεε!

Καὶ σὲ λίγες στιγμές προσ-
γειώνεται πάνω στοῦς... ὤ-
μους τῆς πυγμαίας:

— Μπᾶ πού κακοχρονιά-
χης, χρυσό μου! τοῦ κάνει ἐ-
κείνη μὲ θυμό. Καλὲ παρά
τρίχα νὰ μοῦ θερίσης τὸ τσου-
λουφάκι μου μὲ τὸν ἔλιγκα
τοῦ... πισινοῦ σου, μὲ συγ-
χωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπίκο ἐξηγεῖ στὸν
Γκαοῦρ καὶ στὸν Ταρζάν ὅλα
ὅσα εἶχαν συμβῇ...

Κι οἱ δυὸ γίγαντες ἀμέ-
σως — μαζὶ μὲ τὴ Τζέιν καὶ
τὴν Ταταμποῦ — ξεκινᾶνε γιὰ
τὴν ὄχθη τῆς μεγάλης Λίμνης.
Νὰ δοῦν τί ἀπέγινε ὁ τραυμα-
τισμένος Τσέν Χού.

(Δὲν ξέρουν θέβαια πὼς ὁ
«Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος, εἶχε
συνέλθῃ στὸ μεταξύ. Καὶ
θάζοντας σὲ κίνησι τὴν ἵπτα-
μένη συσκευή του, ξαναπέταξε
ψηλὰ στὸν οὐρανό).

Ὁ νᾶνος καὶ ἡ πυγμαία
δὲν τοὺς ἀκολουθοῦν. Αὐτοὶ
θὰ ξαναγυρίσουν κοντὰ στὸν
ἀγαπημένο τους Καθαρόαιμο.

Καὶ ὁ Ποκοπίκο, καθὼς
βλέπει τοὺς τέσσερες συντρό-
φους ν' ἀπομακρύνονται, φω-
νάζει:

— Στὸ καλὸ κι ἀπὸ τὸ πε-
ζοδρόμιο! Κι ἂν ἀνταμώσετε
τὸν κοτσιδάτο Κινέζο, νὰ τοῦ
πῆτε χαιρετίσματα ἀπ' τόν...
σφάχτη τοῦ!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν καὶ θὰ Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθη·αι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πείραι·ως 18—Ἀθη·ναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελφαὶ
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΥΧΟΥΣ 83

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΕΧΕΤΕ ΑΚΟΥΣΕΙ ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΣΕΙ

για πολλά φοβερά καὶ τρομακτικὰ Τέρατα!
Μὰ σὰν

"ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ,"

οὔτε ἀκούσατε, οὔτε θὰ διαβάσετε ποτέ!

"ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ,"

εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καταπληκτικὲς καὶ συναρπαστικὲς περι-
πέτειες Ζούγκλας πού ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ —ΘΑΥ-
ΜΑ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΠΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ:

"Γ Κ Α Ο Υ Ρ - Τ Α Ρ Ζ Α Ν,"

πού γράφει πάντοτε ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΑΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ! 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΦΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694